

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

MARTIE 2017: COLPORTAJUL – AVENTURĂ SPRE SUFLETUL OMULUI
+ CREAT SĂ FIE LIBER + CÂND POPORUL PIERE DIN LIPSĂ DE CUNOȘTINȚĂ?
+ CREȘTINISM VERSUS ATEISM + FAMILIA ADVENTISTĂ ROMÂNĂ DIN MELBOURNE + APREȚIAȚI FEMEIA CARE SE TEME DE DOMNUL!

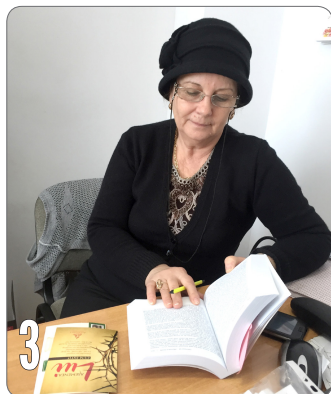

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST CERNICA

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Colportaj

Balla Loránd

Colportajul – aventură spre sufletul omului

7 ASUP – dor de libertate

Adalbert Ghejan

Creat să fie liber

9 ITA Cernica

Emanuel Sălăgean

Când pierе poporul din lipsă de cunoștință?

13 ITA Cernica

Claudiu Șerban

Privește înapoi și avântă-te înainte!

14 Știință și religie

Gabriel Ciocârlan

Creștinism versus ateism

16 Info

La odihnă

17 Sola Scriptura

Liviu Stănescu

PITAPEAPÉ

18 Diaspora

Paul Boeru

Familia adventistă română din Melbourne

21 Familie

Marius Andrei

Apreciați femeia care se teme de Domnul!

23 Repere ale identității

Florin Lăiu

Cei trei îngeri din Apocalipsa (3)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Provocarea continuă

31 De la inimă la inimă

Iosif Pașca

În duh și adevăr

Domnul așteaptă să sfințească inimi, să înnoiască minți și să dea putere „pentru a-L cunoaște și a-L iubi... Aceasta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare”.

Anul XCIV, MARTIE 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

COLPORTAJUL – AVENTURĂ SPRE SUFLETUL OMULUI

Secolul vitezei, viața modernă și o generație dependentă de site-urile de socializare sunt considerate a fi un dezavantaj pentru iubitorii de carte. Printr-o ușă deschisă pentru lectură, cititorul se află cu o treaptă mai sus decât cei care sunt dependenți de pseudovalorile societății în care trăim.

În marile companii, trainerii te învață să planifici timpul, paradoxal, pentru vânzări – ale companiei, desigur. Vestea cea bună este aceea că există în viața noastră cel mai de seamă trainer, un Dascăl desăvârșit care ne luminează în fiecare zi și ne dăruiește prin Duhul Sfânt... lumina minții, lumina sufletului din... lumina cărților.

Duhul Sfânt ne trezește dorința de a citi, de a accepta Cuvântul și de a aplica învățăturile Lui în viața noastră. El lucrează prin Cuvântul scris, pentru a ne face fapte noi în Hristos. Dar despre toate aceste daruri trebuie să știe cât mai mulți oameni și, pentru aceasta, Dumnezeu are un plan.

Colportorii fac parte cu prisosință din acest minunat plan. În *Mărturii*, vol. 6, p. 332, Ellen White spune: „Planul lui Dumnezeu este ca lumina pe care El a dat-o cu privire la Scripturi să strălucească în raze clare și luminoase; și este datoria colportorilor noștri să depună un efort puternic și unit pentru ca planul lui Dumnezeu să fie realizat.”

Colportorul este un temerar, un elev destoinic, dar și un aventurier.

Vizita într-o instituție are nevoie de o pregătire specifică, vizita într-o familie cere un alt tip de pregătire, astfel încât să te faci agreat, să te faci ascultat, să le placă ceea ce prezinți, să pleci cu geanta mai ușoară... și astfel să îndeplinești misiunea pe care ai primit-o.

Colportajul este o misiune primită cu sufletul și cu mintea și o aventură spre sufletul omului.

O aventură din casă în casă, în Banat

În spatele porților înalte și încuiate (specifice Banatului), există și oameni cu inimi deschise.

Într-una din casele localității Nădab, am întâlnit o doamnă amabilă care ne-a povestit din viața ei și, după ce ne-am rugat, a cumpărat cu bucurie

cartea *Calea către Hristos*. Chiar ne-a informat despre o vecină care respectă Sabatul. Aceasta îi vizitează și le citește din Biblie, iar ei apreciază vizitele ei.

Pe altă stradă, doi colegi au întâlnit o familie care s-a simțit așa de binecuvântată în urma discuțiilor și a rugăciunii, încât le-au sugerat să o sune și pe fiica lor, din altă localitate, pentru o întâlnire de acest gen.

Un domn ne-a spus: „Întotdeauna când sunt invitat, particip la asemenea programe și casa mea e deschisă pentru rugăciune!”

Cu inimile deschise au fost și două familii care, deși aveau fiii preoți, au promis că vor studia cartea *Calea către Hristos* și sunt dispuși să primească vizite în familie.

Un diacon din Biserica Penticostală a cumpărat cărți și, aflând de programul nostru, a fost de acord să susținem un seminar în biserica lor.

În Peciu Nou, o doamnă ne-a invitat în casă și a fost uimită de interesul acordat. În urma discuției, conștientă de nevoia ei, a cumpărat cartea *E bine să știi* și ni s-a alăturat la rugăciune și soțul ei.

O tânără asistentă relatează: „Familia noastră a plătit un preț pentru neglijența în stilul de viață. Mă interesează cărțile, citesc Biblia și cred în Dumnezeu.”

Ardelean Avram, prim-colportor, Banat

O aventură în care Dumnezeu poartă de grijă Cuvântului Său în Moldova

Cu mult timp în urmă, la standul unde lucra o colegă s-a oprit o doamnă care a apreciat cărțile. S-a bucurat spunând că a citit Cartea anului, pe care colega mea o oferea doar celor interesați de lectură spirituală. „De la mine o aveți – a întrebat colega – sau din altă parte?” Doamna a răspuns: „Nu este de la dumneavoastră, dar e aceeași carte. Veneam de la piață și mi-a atras atenția o grămăjoară de hârtie. M-am apropiat și am zărit, pe una din bucățile de hârtie ruptă, cuvântul Dumnezeu. N-am suportat gândul ca o carte care vorbește despre Dumnezeu să fie ruptă și aruncată în stradă. Am strâns cu grijă toată grămăjoara de hârtie, am mers acasă și le-am potrivit și lipit, bucată cu

**USI
DESCHISE
BALLA
LORAND**

**COLPORTORUL
ESTE UN
TEMERAR, UN
ELEV DESTOINIC,
DAR ȘI UN
AVENTURIER.**

bucată pagina ruptă, cum fusese înainte. Am reconstituit toată cartea și am citit-o. Este o carte extraordinară! Ce cărți bune aveți!”

Colega colportoare i-a mai oferit ceva de citit acestei doamne cu sufletul însetat după Dumnezeu și I-a mulțumit lui Dumnezeu că poartă de grijă Cuvântului Său (Isaia 55:9-11). Slavă Lui!

Lucrarea înseamnă mai mult decât îți poți imagina. Eram în plin proiect Student Valdenz. În tot orașul erau amplasate șase standuri la care lucram șase colportori și 12 studenți valdenzi. Standul nostru era amplasat chiar lângă un restaurant-bar, frecventat zilnic de mulți oameni și aproape de o stație de autobuz. Era un stand foarte aglomerat în tot timpul zilei. Studenții, prin entuziasmul lor, atrăgeau trecătorii explicându-le rostul acestui stand și rareori era scăpată vreă ocazie de a-i aborda. Interesul pentru testele medicale, pentru cărți și sfaturi medicale ne dădea tuturor satisfacție. Aceasta era un prilej de bucurie mai ales pentru studenți, căci prezența și activitatea noastră sunt utile și apreciate de oameni. Însă cel mai mare sentiment de împlinire l-am experimentat împreună cu studenții când, după două săptămâni de derulare a proiectului, Dumnezeu ne-a oferit o confirmare clară a activității noastre. Șeful restaurantului-bar a venit la stand și ne-a întrebat cât mai rămânem în proiect. Mai durează o săptămână – i-am răspuns, dar care este scopul întrebării? „Nu mai vând nimic – ne-a răspuns – nici cafea, nici băuturi, nici bere și nici măcar sucuri. Nu mai trec oamenii pe la bar de când ați venit voi... Rugați-vă să vând, să vând măcar bere! Rugați-vă – ne-a spus disperat – pentru ca oamenii să intre, să cumpere, să-mi meargă treaba!...”

I-am răspuns șefului de restaurant că noi știm că trebuie să ne rugăm pentru oameni și l-am asigurat că ne rugăm pentru ei, pentru binele lor, însă nu cum dorea dumnealui.

I-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a încurajat prin această situație și că lucrarea noastră avea deja efect în viețile oamenilor.

Dacă ne implicăm cu toată inima în slujirea oamenilor, se văd efectele lucrării noastre. Dacă lucrarea ar fi făcută cum vrea Dumnezeu, oamenii ar fi luminați și ar descoperi cărările vieții și calea spre mântuire, iar barurile și restaurantele cu oferta lui Satana ar falimenta.

Ionuț Marcu, prim-colportor Moldova.

O aventură în instituții din Transilvania de Nord

Comparând lucrarea de colportaj cu pescuitul, am putea spune că, dacă prin metoda din casă în casă se pescuiește cu undița, atunci prin metoda seminarelor se pescuiește cu năvodul. Prin această metodă, ai posibilitatea să te adresezi unei audiențe numeroase și, prin seminarul prezentat, îi poți conștientiza pe oameni de problema pe care o au, apoi aceștia sunt mult mai motivați să cumpere cărți de sănătate și spirituale.

La Prefectura din Brașov, după un seminar, am cunoscut o doamnă care ne-a spus că a citit cartea *Tragedia veacurilor*, că i-a plăcut foarte mult și că acum studiază Biblia. A plecat de la noi cu cartea *Viața lui Iisus* și ne-a spus că o va citi în concediu.

Într-un oraș din județul Sălaj, după ce am prezentat un seminar de sănătate într-o biserică penticostală, conducătorul bisericii ne-a spus că la biserică tocmai începuseră să studieze cartea Apocalipsa și era fericit că vor putea studia din cartea *Tragedia veacurilor* pentru a înțelege mai bine tainele Apocalipsei.

În Cluj-Napoca, un colportor a prezentat un seminar de sănătate la o fabrică și a vândut o carte unui inginer, oferindu-i în plus și cartea *Destinul planetei*.

Acesta a descoperit la finalul cărții un formular Sola Scriptura și s-a înscris la cursul de nutriție, după care l-a parcurs și pe cel de Biblie. A citit foarte multe din cărțile noastre și este foarte interesat de adevărurile pe care le-a descoperit. De asemenea, a participat la tabăra de la Porumbacu, organizată pentru cursanții de la Sola Scriptura.

Domnul să ne ajute să fructificăm la maximum oportunitățile din acest timp de libertate!

Corina Pelin, prim-colportor Transilvania de Nord

O aventură cu seminare în școli din Oltenia

Metoda aceasta este una care implică multă responsabilitate, dar în același timp îți oferă multiple satisfacții și binecuvântări.

Totul se desfășoară în mod organizat și după un plan bine stabilit. Mai întâi este nevoie de o aprobare din partea directorului școlii, stabilirea perioadei în care se va desfășura activitatea și un orar al claselor unde vor fi prezentate seminarele. Există o paletă largă de domenii și seminare,

pentru diferitele categorii de copii cărora le sunt adresate, dintre care amintim: *Prietenii sistemului imunitar, Fii inteligent! Mănâncă sănătos!, Gândește cutezător!, Iubește inteligent! etc.*

Copiii/tinerii sunt categoria de oameni cel mai ușor de modelat, însă cu siguranță și cea mai asaltată de ofertele mediului corupt în care trăim. Pe fondul acesta, evangheliștii cu literatura sunt chemați să fie niște repere în educație, în modul în care își administrează viața, în modul în care au grijă de sănătatea lor. De aceea, corectitudinea, transparența, punctualitatea, voioșia și spiritul smerit, ca al unui copil, sunt calități esențiale pentru colportorii care lucrează în școli.

În general, copiii sunt receptivi și gata să facă schimbări. Ba mai mult, sunt capabili să-i motiveze și pe adulții din jurul lor la schimbări. Mulți dintre ei sunt hotărâți și conștiincioși, iar cărțile și revistele care ajung în mâinile lor le vor fi pe mai departe sfătuitoare.

Un copil mai sănătos, mai fericit, mai luminos, mai încurajat, mai responsabil reprezintă adevărata răsplată a colportorului smerit. Te invit să încerci!

Mugurel Ciurea, prim-colportor, Oltenia.

O aventură în Transilvania de Sud, „spre ținutul de răsărit”

„El mi-a zis: «Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca.» (Ezechiel 47:8)

Bunicul meu, care a trăit 94 de ani, a trecut prin cele două Războaie Mondiale, a dat mâna cu Franz Joseph, împăratul Austro-Ungariei, pe când era militar într-o unitate din Viena și, fără îndoială, a avut parte de multe alte lucruri interesante în viața lui, amintea mereu un regret pe care-l avea: „Îmi pare rău că nu am văzut niciodată marea și valurile.”

Cu 19 secole în urmă, un alt bătrân, sătul de cutreierat mări și insule, rostește cu un sentiment de ușurare: „...Și marea nu mai era!”

Simțămintele generate de mirajul mării pot fi diferite; există însă un motiv esențial pentru care trebuie să te întorci acolo iar și iar: „În renumitele centre de sănătate sau în centrele turistice, aglomerate cu multe mii de persoane care își îngrijesc sănătatea sau caută plăceri, ar trebui să

staționeze pastori și colportori capabili să atragă atenția multimilor.” (*Evanghelizare prin literatură*, p. 40)

Proiectul Student Valdenz Litoral 2016 a adunat la țărmul mării cca 25 de colportori și 30 de tineri voluntari, care au lucrat în lunile iulie și august la cele 14 standuri amplasate de-a lungul litoralului, de la Năvodari la Mangalia, precum și în echipe mobile pe teren. Această misiune nu este ușoară: orele de vârf la unele standuri sunt de la 18 la 19 până după miezul nopții, ritm infernal, varcarm pe șosele, căldură aproape insuportabilă..., însă nimic nu poate anihila satisfacția de a vedea cum „lumina” pleacă de aici, de la răsăritul soarelui, spre toate colțurile țării și chiar peste hotare, aducând vindecare în sute și mii de familii. Pretutindeni în țară întâlnim persoane care ne spun: „O, cartea aceasta am cumpărat-o de pe litoral...”

Ce-ar fi ca și anul acesta, mulți dintre cei care vor veni să caute sănătate, relaxare sau distracții să găsească mult mai mult decât au sperat vreodată? Ar fi o minune! Vrei să fii părtaș la asemenea minuni? Student Valdenz Litoral 2017 te așteaptă!

Iacob Cătinean, prim-colportor Transilvania de Sud

În Muntenia, o aventură Asemenea Lui

„Am devorat cartea”, acestea au fost cuvintele cu care ne-a întâmpinat o doamnă pe care am întâlnit-o cu două luni în urmă. Împreună cu echipa de colportori, am fost invitați în localitatea Florești, Giurgiu, pentru a pregăti campania de evanghelizare „Asemenea Lui”, susținută de fratele Ted Wilson.

Eram în casa unei doamne care își îngrijea tatăl suferind și foarte înaintat în vârstă. După efectuarea testelor medicale obișnuite, am prezentat cărțile, iar doamna s-a arătat interesată de o carte de sănătate. Tocmai în momentul în care-i prezentam cartea *Viața lui Iisus*, a bătut la ușă o doamnă. Era vecina. Se vedea clar că era „de-a casei”, a pus imediat mâna pe carte și a spus: „Aceasta este pentru mine! Eu Îl vreau pe Isus!” Nu contenea să spună: „Dumnezeu m-a adus chiar în momentul acesta aici, nimic nu este întâmplător!” Ne-am împrietenit, ne-a arătat unde locuiește și i-am promis că vom reveni peste două luni. Zilele trecute am vizitat-o pentru a-i oferi o invitație la programul

„Asemenea Lui”. A fost foarte bucuroasă să ne primească, să discutăm și să ne rugăm împreună. De această dată i-am oferit cadou o altă carte, spunându-ne că pe prima o citește soțul acum. Am simțit că este doar la un pas de a lua decizia cea bună, de a-L urma pe Mântuitorul.

M-a mai impresionat o doamnă îndoliată, care a ales ca soluție pentru sufletul dânselor cartea *Viața lui Iisus*. O ținea pe birou la serviciu, iar atunci când avea puțin timp liber citea... Când am revenit să-i oferim invitația la biserică, am fost surprinsă de faptul că, la loc de cinste, pe biroul dânselor era cartea noastră. Nu am putut să nu exclam: „Mă bucur că citiți această carte!” Iar răspunsul dânselor a fost: „Abia aștept să mă pensionez, ca să citesc mai mult!” Între timp, colega cu care eram i-a arătat un paragraf frumos din capitolul „Păstorul divin”, iar doamna

s-a cufundat în lectură, de parcă nu mai era nimeni în preajmă și cu creionul în mână sublinia... I-am cerut permisiunea să-i fac o poză și, cu seninătate, a acceptat. I-am oferit o altă carte și i-am spus că aștept cu bucurie să o reîntâlnesc!

Laura Vațe, prim-colportor Muntenia

Supportul pe care se bazează lucrarea în lumina Duhului Sfânt pentru un colportor este rugăciunea. De aceea, pentru anul 2017 lansăm chemarea la rugăciune pentru evanghelizarea prin literatură în fiecare zi, pentru colportorii cu multe experien-

țe, dar și pentru micii lucrători prin carte, care mai târziu, în așteptarea întâlnirii la marea de cristal, vor fi *Asemenea Lui*.

Acum, cel mai important motiv este chemarea adusă tuturor, prin carte, de către Ellen White: „Înainte noastră stă o lucrare mare și importantă. Vrajmașul sufletelor își dă seama de lucrul acesta și folosește toate mijloacele care-i stau în putere pentru a-i face pe colportori să se ocupe de vreo altă ramură de lucrare. Această ordine a lucrurilor trebuie să fie schimbată. Dumnezeu îi cheamă pe colportori înapoi la lucrul lor. El cheamă voluntari care își vor pune la lucru toate energiile și priceperea, ajutând oriunde se ivește ocazia. Domnul invită pe fiecare să-și facă partea potrivit cu priceperea lui. Cine va răspunde la invitație? Cine va porni să lucreze cu înțelepciune, cu har și în dragostea lui Hristos, pentru cei din apropiere și din depărtare? Cine va sacrifica tihna și confortul și se va duce în locurile rătăcirii, ale superstiției și întinericului, lucrând cu râvnă și stăruință, rostind adevărul în cuvinte simple, rugându-se cu credință și făcând lucrare din casă în casă? Cine va merge astăzi afară din tabără, plin de puterea Duhului Sfânt, purtând ocară de dragul lui Hristos, explicând oamenilor Scripturile și chemându-i la pocăință?” (*Mărturii*, vol. 6, p. 332)

„Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos”(Coloseni 4:3). Dar dincolo de rugăciunile de mijlocire înălțate pentru noi, te invit să deschizi și tu o ușă pentru carte, pentru Duhul lui Dumnezeu, care poate lumina viețile oamenilor. Duhul lui Dumnezeu te provoacă la o aventură spre sufletele lor, de aceea te așteptăm în echipa colportorilor pentru a chema suflete la pocăință. ■

Balla Lorând este directorul departamentului Publicații, Grupuri Etnice, Spiritul Profetic în cadrul Uniunii Române.

CREAT SĂ FIE LIBER

Cu câteva luni în urmă, am mers să vizitez o persoană aflată în arestul preventiv al Poliției Capitalei. Nu ne cunoșteam, iar singura motivație reală și declarată era aceea de a încuraja o persoană străină, necunoscută a limbii române, să aibă încredere în Dumnezeu și să-și lege toată speranța de El.

A fost nevoie de câteva ore să înțeleg faptul că motivația mea este una nemaiîntâlnită, dubioasă chiar, și că eu însumi sunt văzut ca un potențial client al instituției, chiar dacă dovezile, de orice natură ar fi fost, erau inexistente.

Stigmatul

În urma întâlnirii am părăsit clădirea cu o singură concluzie: nu este necesar să ai calitatea de deținut sau de fost pușcăriaș pentru a fi privit altfel de oameni; nu este necesar nici măcar să fii suspect și reținut preventiv pentru a fi stigmatizat, ci este suficient să vrei să vizitezi o astfel de persoană pentru a fi catalogat drept ciudat, iar faptele ori vorbele să-ți fie puse serios la îndoială.

Printre subiectele care au polarizat oamenii în mod constant, de-a lungul istoriei, se regăsește tema deținutului, a pușcăriașului, ori, în termeni mai noi, a persoanei private de libertate. Indiferent ce faci sau spui, dacă ai trecut prin penitenciar, ori ai rude ce au avut această calitate sau, simplu, simți ceva pentru cei de acolo, ești etichetat drept altfel.

La un moment de rugăciune într-o biserică, o persoană sinceră prezenta înaintea Tatălui ceresc dorința inimii sale: „Doamne, fă-mi copilul un Avraam, un Moise și un Pavel al zilelor noastre...” Frumoase cuvinte, pornite din inima iubitoare a unei mame credincioase! M-am întrebat însă dacă acuzațiile de măturie mincinoasă, ori fals în declarații (Avraam), crimă (Moise) sau genocid (Pavel) pe care le-ar fi primit deținutii sus-numiți în 2017 ar fi schimbat sau nu cu ceva rugăciunea fierbinte...

Asta ca să nu vorbim de condamnatul David, fiul lui Isai, cu un dosar de crimă cu premeditare, condamnat la 25 de ani sau detenție pe viață, ori de Iosif – poate singurul dovedit al cărui dosar a fost „fabricat”; de Ieremia, Petru și chiar de Însuși Domnul Isus – toți beneficiind, pentru un moment în viața lor, de statutul de arestat și condamnat.

O realitate care nu poate fi ignorată

Anul 2017 găsește țara noastră având o populație de aproximativ 20 de milioane de locuitori și același număr de deținuți (cca 30 000¹) pe care îl au țări de trei ori mai mari (Marea Britanie).² Dacă adăugăm aici numărul celor arestați preventiv ori trimiși în judecată sau din lipsa probelor încă cercetați, numărul ar crește cu mult. Putem să amintim de numărul minorilor învinuiți și cercetați într-un singur an, care se ridică la 21 553, din care 464 sub 14 ani³, toate pentru a ne arăta că fenomenul „păcat” ne înconjoară, iar depărtarea voită de subiect nu face altceva decât să confirme lipsa noastră de înțelegere și falsa soluție găsită.

Vă invit ca, începând cu acest număr al revistei, să parcurgem împreună un drum poate anevoios, însă foarte asemănător Modelului ce ne-a fost prezentat de Tatăl: să urâm păcatul, să condamnăm fapta, dar să-l iubim pe păcătos! Nu este ușor, nu este simplu, poate fi provocarea anului sau chiar a vieții, însă statutul nostru, al fiecăruia („toți au păcătuit” – Romani 5:12), Rugăciunea Domnească („iartă-ne precum iertăm” – Matei

**CAZIERUL
PACATULUI
ADALBERT
GHEJAN**

**SĂ URÂM PĂCATUL,
SĂ CONDMNĂM
FAPTA, DAR SĂ-L
IUBIM PE PĂCĂTOS!**

6:13), „textul de aur” („ca oricine crede în El să nu piară” – Ioan 3:16), precum și asigurarea mântuirii, oferită chiar de Autorul ei unui criminal („vei fi cu Mine în rai” – Luca 23:43), ne obligă să recunoaștem că suntem toți fiii ai aceluiași Tată, supuși greșelii și păcatului, însă putem fi spălați în sângele Mielului ce a curs pe Calvar.

Chipuri și întâlniri

Vom regăsi deci în această rubrică informații despre cazuri actuale, reale, disperate, despre cereri adresate direct către tronul lui Dumnezeu: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni...” Vom face cunoștință cu deținuți condamnați pentru crimă, furt, tâlhărie, mărturie mincinoasă, abuzuri diverse, dar care, cercetați de Duhul lui Dumnezeu, își îndreaptă privirea spre cer printre grătile reci și, cu lacrimi în ochi, înalță rugăciunea atât de plăcută lui Dumnezeu: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Chiar luna viitoare vom face cunoștință cu dl Ionuț Furnică, persoană eli-

DOMNUL SĂ NE ȘTEARGĂ CAZIERUL PĂCATULUI PROPRIU ȘI SĂ AJUNGEM FIECARE UN AVRAAM – „PRIETENUL LUI DUMNEZEU”, UN MOISE – „CEL MAI BLÂND OM DE PE PĂMÂNT”, UN PAVEL – „M-AM LUPTAT LUPTA CEA BUNĂ” ȘI SĂ NE PUTEM ASTFEL REINTEGRA ÎN SOCIETATEA OAMENILOR ȘI A ÎNGERILOR ÎN „ÎMPĂRĂȚIA CARE NE-A FOST PREGĂTITĂ DE LA ÎNTEMEIEREA LUMII”.

¹ www.anp.gov.ro

² <https://www.gov.uk/government/publications/immigration-statistics-january-to-march-2016/detention>

³ http://www.penalreform.ro/fileadmin/pri-media/Reintegrarea_fostilor_infrac-tori_-_resurse.pdf

⁴ Stănicuț Daniel Andrei, elev al Liceului Teoretic Videle, Teleorman

berată de cinci luni și care, din cei 32 de ani ai vieții, 14 și i-a petrecut în pușcărie. Vom vedea cum Dumnezeu l-a condus, iar astăzi, după ani de droguri, spargeri și tâlhării, este înscris la cursul de botez organizat de Biserica Adventistă Grant, din București.

Vom cunoaște de asemenea multe persoane care, după ani de slujire a păcatului și a viciului, sunt astăzi printre cei mai devotați slujitori ai lui Dumnezeu pentru semenii lor închiși. Vom cunoaște familii refăcute, copii întorși către părinții lor, lacrimi de bucurie vărsate după ani de zbucium și chin sufletesc.

Vom fi împreună aici, martori tăcuți ai experiențelor minunate pe care Dumnezeu le face zilnic pentru familiile persoanelor private de libertate. Vom descoperi copii abandonați de părinți și de societate, mame singure ce se luptă cu sărăcia și stigmatul celor din jur, dar care, ajutați de voluntarii Bisericii Adventiste, reușesc să cunoască o nouă cale, un nou drum spre fericire.

Tot în această pagină vom descoperi proiectele pe care membrii adventiști voluntari le fac pentru a preveni cazurile de delincvență juvenilă, proiectele demarate în școli, licee, facultăți, alături de deținuți actuali și/sau foști deținuți, ocazii despre care copiii ajung să spună: „A fost cea mai frumoasă experiență din viața mea! Am avut foarte multe de învățat din această activitate...”⁴

În numele tuturor voluntarilor Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare și ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, vă rog să purtați în rugăciunile dumneavoastră această lucrare specială la care Dumnezeu ne-a chemat! Vă puteți alătura acestui proiect în nenumărate feluri (și vom vorbi despre aceasta), dar puteți începe prin a vă ruga pentru cei ce au greșit și care trăiesc în păcat.

Da, în păcat, dar „unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20).

Da, sunt într-un tot de acord cu rugăciunea sorei de care aminteam la început. Mi-aș dori ca El să ne șteargă tuturor cazierul păcatului propriu și să ajungem fiecare un Avraam – „prietenul lui Dumnezeu” (Iacov 2:23), un Moise – „cel mai blând om de pe pământ” (Numeri 12:3), un Pavel – „m-am luptat lupta cea bună... am păzit credința” (2 Timotei 4:7) și să ne putem astfel reintegra în societatea oamenilor și a îngerilor în „Împărăția care ne-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). ■

Adalbert Ghejan este vicepreședintele Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare.

CÂND PIERE POPORUL DIN LIPSĂ DE CUNOȘTINȚĂ?

De-a lungul timpului, evreii au fost de multe ori acuzați, adesea pe nedrept (ucigași, lacomi, trădători, necredincioși etc.)¹, iar aceste învinuiri au fost influențate de contextul cultural sau istoric și de fiecare dată erau hrănite de invidie și de motivații economice, religioase sau politice. O singură acuzație nu cred că li s-a putut aduce vreodată evreilor: că sunt needucați și că nu au cunoștință, dată fiind notorietatea pe care o au în domeniul educației. Și totuși, Dumnezeu declara că poporul evreu ducea lipsă de cunoștință, altfel spus, suferă de ignoranță, ba chiar o ignoranță care îl duce la pierire: „Poporul Meu pierie din lipsă de cunoștință!” (Osea 6:4). Sub amenințarea robiei asiriene, acest mesaj al prorocului Osea avea și rolul de a preveni dezastrul robiei pentru Regatul de Nord.²

Poate părea ironic, dar avem de-a face cu expunerea unei realități care prin prezentare ne oferă și direcția spre rezolvare. De fapt, întrebarea care se ridică este: Ce fel de cunoștință lipsea cu toate că informație și surse de autoritate erau? Oare pierirea venea tocmai din cauza acestei învățături care lipsea? Răspunsurile la aceste întrebări sunt foarte importante pentru că, în conformitate cu acest text, se pare că riscul extincției este prezent și atunci când există cunoștință și informație (Isaia 28:12,13; Apocalipsa 3:17). Iar pentru că acum trăim într-un timp când volumul de informație este fără precedent, avem un motiv în plus să reflectăm la această situație care arată că

pieirea poate veni *nu pentru că nu ai cunoștință, ci pentru că nu ai cunoștința care te poate salva.*

Relația care aduce cunoștința – modelul educațional de succes

Obișnuim să spunem că *Sabatul și familia* sunt două instituții pe care Dumnezeu ni le-a dăruit prin Adam și Eva, în Grădina Edenului. Dar tot de acolo avem și educația³ (Geneza 3:8). După ce au fost nevoiți să părăsească Grădina Edenului, urmând exemplul divin, omul și-a asumat această responsabilitate de educare mai întâi în familie (Geneza 18:19; Deuteronom 6:6-9), iar mai târziu în locuri publice și la templu (Exodul 24:7; 2 Cronici 34.30).

Și după căderea în păcat, modelul de educație bazat pe interacțiune personală avea ca fundament relația lui Dumnezeu cu poporul Său. Porunca divină: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) nu se referea numai prezența lui Dumnezeu în cort, iar mai târziu la templu, în locul Preasfânt, ci și la prezența Sa în cadrul comunității (Exodul 17:7; 34:9). Această idee este susținută de faptul că „în limba ebraică prezența lui Dumnezeu în mijlocul

CUNOASTERE PRIN RELATIE EMANUEL SALAGEAN

**INSTITUTUL
TEOLOGIC
ADVENTIST NU
ARE NUMAI ROLUL
DE A-I AJUTA PE
STUDENȚI SĂ
DESCOPERE SAU SĂ
PĂSTREZE RELAȚIA
BINEFĂCĂTOARE
CU DUMNEZEU, CI
ȘI SĂ-I AJUTE SĂ
DUCĂ ACEST MODEL
CU EI PENTRU
A-L TRANSMITE
MAI DEPARTE ÎN
LOCURILE ÎN CARE
VOR SLUIJI.**

poporului Său este exprimată prin două verbe: *yāsab* – «a sta», «a locui» și *sākan* – «a se instala», «a viețui». Este important de notat că «locuirea» lui Dumnezeu în templu nu trebuie interpretată ca permanentă (necondiționată) sau statică, ci mai mult ca o realitate a dezvoltării sale, comuniunea Sa cu poporul Său.²⁴ Inima lui Dumnezeu a fost întotdeauna preocupată ca poporul Lui să se apropie personal de El, pentru că intenția Lui nu era doar de a *locui* static în mijlocul poporului, ci și de a *interacționa*, de a *relaționa*, chiar de a fi în *comuniune* cu cei care formau poporul.

Modelul educației bazat pe relație a fost apoi dezvoltat în școlile profetilor și este adus în atenție cel mai pregnant în timpul profetilor preexilici, în special de Ieremia, Ezechiel, Isaia și Osea (Ieremia 9:24; 31:3; Isaia 41:13; 49:15). Osea ilustrează cel mai profund această dorință a lui Dumnezeu de a fi cu poporul său prin imaginea relației curate și iubitoare dintre soț și soție: „Te voi logodi cu Mine...” (Osea 2:19.20) și prin invitația extremă a profetului: „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul!” (Osea 6:3). „Oamenii învață de la cei pe care-i iubesc”, avea să spună mult mai târziu J. W. Goethe. Tocmai această dragoste a dorit Dumnezeu să o arate, dar mesajele Sale nu au fost permise.

Și, pentru că poporul nu înțelegea esența doar prin această comunicare, Dumnezeu a hotărât să devină om, să intre într-o relație de dragoste personală și nemijlocită cu omul (Ioan 1:14; Filipeni 2:6-11). Intenția lui Dumnezeu de a Se descoperi în mod personal și dorința Sa de a educa prin relație sunt exemplificate complet prin întruparea Fiului Său. Astfel, viața pe care El a trăit-o ne-a arătat caracterul Tatălui (Ioan 14:9). Învățătorul a educat poporul, dar mai ales a transmis un model educațional, pregătind un grup de ucenici care urmau să ducă mai departe lucrarea Lui.

Din nefericire, poporul evreu n-a înțeles, sau n-a dorit să înțeleagă această așteptare a lui

Dumnezeu, deși au dezvoltat unul dintre cele mai eficiente sisteme de educație care se bazează pe relație. Acesta este și motivul mâhnirii lui Dumnezeu, prezentat în Osea 4:6. Înainte de robia babiloniană/asiriană, poporul a rupt relația cu Dumnezeu și a căzut în idolatrie. După exil, s-au oprit la nivelul unui raport de cunoaștere și comunicare cu Dumnezeu prin decrete și legi, alunecând în formalismul fariseic, și au luptat împotriva relației până la vărsare de sânge (Matei 23:37; Ioan 5:40; Ioan 1:11; Fapte 2:23).

Prioritatea modelului adventist de educație – cunoașterea Lui printr-o relație personală

Având în atenție acest model biblic de educație, profetul Domnului arată care este cea mai înaltă educație și prezintă cadrul în care trebuie să se desfășoare procesul de învățare și formare: „Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, dovedită în caracter [...], este educația cea mai înaltă. Este cheia care deschide porțile cetății cerești.”²⁵ Dar acest ideal nu se poate realiza decât dacă este împărtășit de educatorul creștin. De aceea, mai întâi, „orice educator creștin trebuie să aibă o înțelegere clară a ceea ce este Hristos pentru persoana sa. El trebuie să știe cum să-L facă pe Domnul tăria și eficiența lui, cum să-și încredințeze sufletul lui Dumnezeu, ca unui Creator credincios.”²⁶ Iar apoi își poate împlini obiectivul principal: „învățarea copiilor să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis.”²⁷

Ellen White avertizează că „fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem la bunul plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui”²⁸. Bineînțeles, această viziune nu anulează nevoia și a altor surse de cunoaștere sau a informațiilor teoretice, specifice sau tehnice. Dar cunoștința care salvează, profesorul care este condus de obiectivul cel mai

INTENȚIA LUI DUMNEZEU DE A SE DESCOPERI ÎN MOD PERSONAL ȘI DORINȚA SA DE A EDUCA PRIN RELAȚIE SUNT EXEMPLIFICATE PRIN ÎNTRUPAREA FIULUI SĂU. VIAȚA PE CARE EL A TRĂIT-O NE-A ARĂTAT CARACTERUL TATĂLUI. ÎNVĂȚĂTORUL A TRANSMIS UN MODEL EDUCAȚIONAL, PREGĂTIND UN GRUP DE UCENICI CARE URMAU SĂ DUCĂ MAI DEPARTE LUCRAREA LUI.

înalt, iar educația adevărată vor trece dincolo de informații și de un sistem educațional, către o relație personală cu Cel care este *Calea, Adevărul și Viața* (Ioan 14:6). În pedagogia hristică, informația nu este despărțită de persoană și de relație. El are pentru că *El este*. Din nefericire, acest ideal educațional este astăzi în opoziție atât cu alte modele de educație care sunt considerate de succes, cât și cu un context social care are o imagine distorsionată și greșită despre relație.

O relație personală într-o lume cu tot mai puține relații personale

Acest model de interacțiune personală, bazat pe relații autentice, este una dintre marile nevoi neimplinite ale societății noastre și mai ales ale sistemului educațional. Individul este în criză, familia este în criză, biserica este în criză, educația este în criză și societatea este în criză pentru au pierdut sau au redefinit *relația*. Modelul de relație – *relația este despre noi* –, bazat pe altruism, este tot mai mult schimbat cu un modelul egoist – *relația este despre mine*.

De aceea, avem conexiune în loc de relație, iar comunitatea a fost înlocuită de rețea. În era comunicării, mesajul nostru nu este înțeles și ne simțim singuri chiar când avem sute ori mii de prieteni virtuali sau ne ducem viața în aglomerări urbane cu milioane de locuitori. În zilele noastre nu singurătatea este problema, ci faptul că suntem înconjurați de oameni care, prin comportamentul lor, ne fac să ne simțim singuri. Această dramă a însingurării în lumea conexiunilor a fost exprimată foarte clar de Richard Senett ca *legătură de respingere*. „Ne vedem atât de des, încât nu mai simțim nevoia să ne întâlnim.”⁹ Un alt paradox al vremurilor noastre.

Acest blocaj relațional care există în societatea contemporană riscă să compromită și chiar să anuleze necesitatea relației în cadrul procesului

educațional. Pierderea cea mai mare este deformarea imaginii despre nevoia de relație cu Cel care este Creatorul, iar una dintre consecințele cele mai dăunătoare este imposibilitatea de a ajunge la nivelul unei comuniuni personale prin care El să fie cunoscut și să primim cunoștința care ne oferă viață.

Cât despre copiii și tinerii care au parte de educație într-un context spiritual și relațional, unde educatorul și profesorul își asumă rolul de a-i îndruma spre marele Învățător, perspectiva de viață a acestora va fi diferită, ca de altfel și relația lor de mai târziu cu Dumnezeu. Iar aici, Institutul Teologic Adventist nu are numai rolul de a-i ajuta pe tineri să descopere, să redescopere sau să păstreze această relație binefăcătoare cu Dumnezeu, ci și de a-i ajuta pe studenți să ducă acest model cu ei pentru a-l transmite mai departe în locurile în care vor sluji.

Cunoștința care te ferește de piere

Da, este important ca o instituție adventistă să fie autorizată/acreditată și recunoscută oficial de autorități pentru că, mai întâi, aceasta înseamnă funcționare în legalitate, iar apoi asigură acceptarea ca partener de dialog cu instituțiile statului. Institutul Teologic Adventist are în momentul de față toate autorizările și acreditările necesare și, prin harul lui Dumnezeu, există posibilitatea înființării unor noi programe de studii la nivel de licență și master, prin care să fie pregătiți lucrători în ogorul Evangheliei. Dar rămâne prioritară preocuparea pentru relația cu Dumnezeu și pentru cunoștința care vine de sus. Profetul Osea pledează pentru o cunoaștere care vine în urma relației

PENTRU A PRIMI CUNOȘTINȚA CARE DUCE LA VIAȚĂ, ESTE NEVOIE DE UN ANGAJAMENT PERSONAL ÎN RELAȚIE CU DUMNEZEU, ANGAJAMENT CARE ÎN PROCE-SUL DE EDUCARE ESTE MENTORAT DE UN PROFESOR CONSACRAT.

¹ http://adevarul.ro/locale/botosani/de-i-au-urat-romanii-evrei-istoria-nespusa-antisemitismului-autohton-pornita-credinta-evreii-ucisi-timp-timp-pacatele-lor-1_56409e51f5eaafab2c701f35/index.html

² Cele mai multe surse de autoritate plasează lucrarea profetului Osea între anii 750 și 725. Este posibil ca Osea să fi fost în viață în anul 722, când Regatul de Nord a fost cucerit de Imperiul Asirian.

³ *Perechea fericită întâmpina cu voioșie vizitele Creatorului lor, când El Se plimba și discuta cu ei în răcoarea zilei. El îi învăța zilnic lecțiile Sale.* Ellen G. White, *Divina vindecare*, <https://egwwritings.org>, p. 261.

⁴ Pieter A. Verhoef, *The New International Commentary on the Old Testament*, Grand Rapids, Michigan, 1987, p. 34.

⁵ Ellen G. White, *Mărturii* vol. VIII, <https://egwwritings.org>, p. 317.

⁶ Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, <https://egwwritings.org>, p. 230.

⁷ *Ibid.*, 169.

⁸ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, <https://egwwritings.org>, p. 324.

⁹ Teodor Baconschi, *Facebook. Fabrica de narcisism*, Humanitas, București, 2015, p. 75.

personale cu Dumnezeu, dar nu o relație izolată, ci una care contează și pentru comunitate. Relația personală cu Dumnezeu care contează și pentru comunitate, precum și descoperirea cunoștinței care aduce viață, capătă valențe deosebite în contextul mai larg al educației.

Sunt foarte convins că, de regulă, cele mai mari satisfacții și cele mai frumoase amintiri dintr-o școală sunt legate de oamenii cu care ne-am întâlnit. Din nefericire, cele mai profunde tristeți și cele mai neplăcute experiențe rămase în memorie din anii de studii sunt legate tot de persoane. Cum se spune: „Am învățat multe din cărți, dar am învățat totul de la câțiva oameni.” De aici și marea responsabilitate a educatorului creștin de a fi un adevărat model, iar prin mijlocirea activității lui didactice sau de slujire să-l apropie pe copil sau tânăr de marele Educator. Este adevărat că această lucrare începe în familie, este continuată de biserică, dar este de dorit să fie întotdeauna prezentă în instituțiile de educație creștine, mai ales în cele adventiste.

Este foarte interesant că Iosif, Estera, sau Hanania, Mișael și Azaria, în hotărârea lor de a rămâne credincioși lui Dumnezeu chiar cu prețul vieții, n-au făcut referire la un text, ci s-au încrezut într-o Persoană pe care au cunoscut-o prin texte, dar mai ales prin experiența unei relații de mentorat. În

era noilor tehnologii, când suntem orbiți de strălucirea beznei individualismului, când societatea continuă să se atomizeze în mișcări sinistre de masă, când comunitatea este înlocuită de rețea, și relația, de conexiune, Institutul Teologic Adventist dorește să păstreze acest model educațional care conduce spre cunoștința ce aduce viață.

Suntem convinși că această dorință este prezentă și în familii, în biserici sau în alte instituții adventiste de educație. Fără această preocupare, vor fi mai departe victime ale lipsei de cunoștință. Prea multe victime, pentru că este vorba de un popor care piere, paradoxal, chiar atunci când și cunoștința spirituală sporește. Dar crește cunoștința care te ajută să cunoști *despre El*, și nu *pe El*.

Fie că vorbim despre educația adventistă sau despre orice altă experiență spirituală cu rezultate transformatoare după modelul Divin, pentru a primi cunoștința care duce la viață este nevoie de un angajament personal în relație cu Dumnezeu, angajament care în procesul de educare este mentorat de un profesor consacrat. Altfel, pieirea poate fi tragică: mort de sete lângă *apa vieții ce curge neîncetat* sau decedat de inaniție cu belșug de pâinea vieții la ospățul spiritual. Această situație dramatică poate fi evitată prin refacerea relației care garantează cunoștința ce aduce viața (Osea 2:19,20; Ioan 3:36). Îndemnul lui Dumnezeu în timpuri de criză este: „Cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște...” (Ieremia 9:24), altfel există riscul să fie auzit mesajul: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc! ... niciodată nu v-am cunoscut...” (Matei 25:12; 7:2). Dacă exclamația apostolul Pavel „și să-L cunosc pe El” (Filipeni 3:10) este rostită ca o rugăciune și devine o preocupare zilnică, atunci există speranță pentru viață. Și atunci poporul se înmulțește, nu mai piere din lipsă de cunoștință! ■

Emanuel Sălăgean este șef Birou promovare, Institutul Teologic Adventist.

PRIVEȘTE ÎNAPOI ȘI AVÂNTĂ-TE ÎNAINTE!

Pe vremea când Australia era o națiune nou formată, conducătorii ei au ales o stemă care să le reprezinte țara. Două animale – un cangur și un emu – stau fiecare de o parte și de alta a stemei. Aceste două animale au fost alese pentru două trăsături comune unice. Deși cele două animale își întorc capul și aruncă o privire înapoi ca să se orienteze, ele întotdeauna se deplasează înainte. Întemeietorii Australiei au vrut ca țara lor să fie reprezentată de ceva care să meargă mereu înainte, niciodată înapoi. Cu alte cuvinte, cangurii și emulii privesc înapoi, dar se avântă înainte.

Odată cu trecerea anilor, este important ca și noi să aruncăm o privire asupra modului în care Dumnezeu ne-a călăuzit și, în același timp, să ne avântăm înainte pentru a cuceri noi oportunități. Uneori, atracția puternică a viitorului ne poate face să trecem cu vederea trecutul. Recomandarea unui autor inspirat este de a păstra în memorie „toate dovezile de îndurare și har pe care Dumnezeu le-a manifestat față de noi – lacrimile pe care El ni le-a șters, durerile pe care le-a alinat, necazurile pe care le-a îndepărtat, temerile pe care le-a alungat, nevoile pe care le-a împlinit și binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră – întărindu-ne astfel pentru tot ce mai avem de întâmpinat pe calea pelerinajului nostru.”¹

Privind retrospectiv la perioada care s-a scurs de la decizia înființării Școlii Postliceale Sanitare „Doctor Luca” la Cernica până în prezent, sunt uimit de modul în care Dumnezeu Se folosește de lucruri mici – urciorul unei văduve, cinci pietre netede din pârâu sau cinci pâini și doi pești – pentru a realiza cu ele adevărate miracole. Școala Postliceală Sanitară „Doctor Luca” din Cernica funcționează în acest an școlar cu două clase, pentru anii I și II, iar elevii înscriși sunt coordonați de o echipă de profesori dedicați. Pe de altă parte, activitatea Școlii Postliceale Sanitare „Doctor Luca” din Brăila a continuat prin sacrificiul și devotamentul celor implicați în domeniul academic și administrativ, astfel încât numărul elevilor înscriși în acest an în toate cele șase clase se ridică la 145.

Carierea profesională a lui Albert Schweitzer a fost schimbată în urma unui apel adresat de o aso-

ciație evanghelică. Ajunsesse un renumit filosof, muzician, teolog protestant și scriitor. La vârsta de treizeci de ani, Albert Schweitzer a luat o hotărâre care i-a șocat pe toți cei care îl cunoșteau. A renunțat la funcția de director al Colegiului Saint Thomas și s-a înscris la facultatea de medicină pentru a putea pleca apoi în Africa. El a declarat: „Doresc să fiu medic, ca să pot lucra fără să fie nevoie să vorbesc. Doresc să le arăt oamenilor iubire, nu doar să le vorbesc despre ea.” După absolvirea facultății de medicină, doctorul Schweitzer părăsește Germania pentru Lambarene, Gabon, un sătuc din Africa în care întemeiază un centru medical modern, îngrijindu-i gratuit pe cei bolnavi. În 1952 i-a fost decernat Premiul Nobel pentru Pace și, cu cei 33 000 de dolari primiți, a început să construiască spitalul pentru leproși din Lambarene. Cu adevărat, el a înțeles cuvintele Mântuitorului din Evanghelia după Matei 25:40: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Suntem onorați când primim cereri pentru angajarea absolvenților noștri în instituții de stat din România sau UE. Dar cel mai mult ne bucură apelurile telefonice, care sunt tot mai numeroase, prin care tinerii din școala noastră sunt invitați să lucreze în instituții medicale adventiste din țară sau din alte locuri din lume. Pe măsură ce ne apropiem de finalul istoriei acestui pământ, suntem preocupați să privim înapoi ca să descoperim valorile esențiale ce oferă semnificație lucrării noastre și, în același timp, să ne avântăm înainte pentru a descoperi oportunități și metode noi de slujire, după modelul Mântuitorului nostru. ■

Claudiu Șerban este directorul Școlii Postliceale Sanitare „Doctor Luca” Cernica.

¹ Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 94.

**DUPĂ MODELUL
LUI ISUS
CLAUDIU
ȘERBAN**

**PE MĂSURĂ CE
NE APROPIEM
DE FINALUL
ISTORIEI ACESTUI
PĂMÂNT, SUNTEM
PREOCUPAȚI SĂ
PRIVIM ÎNAPOI CA
SĂ DESCOPERIM
VALORILE
ESEȚIALE CE OFERĂ
SEMNIFICAȚIE
LUCRĂRII NOASTRE
ȘI, ÎN ACELAȘI TIMP,
SĂ NE AVÂNTĂM
ÎNAINTE PENTRU
A DESCOPERI
OPORTUNITĂȚI
ȘI METODE NOI
DE SLUJIRE,
DUPĂ MODELUL
MÂNTUITORULUI
NOSTRU.**

CREȘTINISM versus ATEISM

Când a fost întrebat ce ar spune dacă L-ar întâlni pe Dumnezeu în viața de apoi, Bertrand Russell, faimosul filosof britanic, a răspuns: „Ar trebui să-I reproșez că nu ne dă suficiente dovezi.”

Filosofii au dezbătut mult timp problema existenței lui Dumnezeu. De multe ori, motivele invocate în sprijinul existenței lui Dumnezeu s-au bazat pe intuiții de bun-simț, împărtășite de mulți oameni. De exemplu, fără îndoială, întrebarea fundamentală a fost aceasta: De ce există ceva mai degrabă decât nimic? Cu alte cuvinte, de ce există universul fizic? Putem explica existența anumitor lucruri din univers, dar cu siguranță universul în sine necesită o explicație. O astfel de explicație trebuie să fie ceva (sau cineva) care nu face parte din universul fizic și totuși are puterea de a aduce universul la existență. Aceasta a oferit un motiv pentru credința în Dumnezeu. Un alt motiv s-a bazat pe o analogie. Atunci când vedem un tablou frumos sau un ceas complex, știm că o inteligență trebuie să fi fost implicată. Cu cât mai mult, ordinea, frumusețea și complexitatea pe care le vedem în jurul nostru în lumea naturală, trebuie să fie rezultatul inteligenței.

Aceste tipuri de argumente au primit critici serioase în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Oricare ar fi meritele acestor critici, poziția dominantă printre filosofi, în prima jumătate a secolului al XX-lea, a fost că poziția pro existenței lui Dumnezeu era foarte slabă. De fapt, mulți au mers mai departe și au susținut că însuși conceptul de Dumnezeu nu avea sens. Ideea a fost că, pentru ca ceva să fie semnificativ, trebuia să poată fi verificat prin intermediul celor cinci simțuri. Din moment ce existența lui Dumnezeu nu putea fi verificată astfel, Dumnezeu a fost desemnat ca fiind un nonsens.

Dar apoi situația s-a schimbat. Afirmarea conform căreia conceptul de Dumnezeu era lipsit de sens a fost respinsă. La sfârșitul anilor 1960, filosofii creștini au evidențiat că multe dintre motivele invocate pentru respingerea credinței în Dumnezeu nu au fost atât de convingătoare precum au presupus mai mulți atei. Multe dintre argumentele tradiționale pentru existența lui Dumnezeu au revenit prin lucrările unor filosofi

de renume ca Richard Swinburne și William Lane Craig. Adesea, abordarea adoptată nu a fost aceea de a încerca să dovedească cu certitudine de 100% că Dumnezeu există, ci de a arăta că, pe baza unei game întregi de caracteristici ale universului, pleoaria pentru Dumnezeu este foarte puternică.

Aceasta nu înseamnă că majoritatea filosofilor cred în Dumnezeu, ci credința în Dumnezeu și în aserțiunile centrale ale creștinismului (cum ar fi învierea lui Isus) nu este deloc neobișnuită și este apărută în mod regulat în cercurile filosofice de azi. Sunt puțini care ar fi prezis o astfel de transformare în urmă cu cincizeci de ani.

Descoperirile științifice

În 1978, Arno Penzias și Robert Wilson, doi oameni de știință, au primit premiul Nobel pentru că au descoperit ceea ce este cunoscut sub numele de radiația cosmică de fond. Aceasta este o formă de radiație electromagnetică care se găsește peste tot în Univers. Descoperirea lor a fost descrisă ca fiind cea mai concludentă dovadă pentru modelul Big Bang al apariției Universului.

A arătat știința într-adevăr că universul a avut un început? De departe, opinia dominantă a oamenilor de știință afirmă că răspunsul este „da”. Totuși mulți atei au rezistat acestei concluzii. În cazul în care întregul univers fizic a avut un început, așa cum a confirmat lucrarea lui Penzias și Wilson, nu ar fi aceasta o confirmare științifică a creației? Celebrul cosmolog Stephen Hawking a remarcat: „Multor oameni nu le place ideea că timpul a avut un început, probabil pentru că miroase a intervenție divină.”¹ Într-adevăr, Hawking a încercat să evite nevoia de un început, dar dovezile pentru un început sunt de așa natură încât reprezintă opinia științifică dominantă. Problema ateismului este că, în cazul în care universul a avut un început, atunci înseamnă că a avut o cauză. Cu siguranță nu a venit la existență din nimic. Pare mult mai plauzibil să se creadă că acesta a fost adus în existență din nimic de către un Creator, aceasta fiind tocmai ceea ce au crezut creștinii mereu.

De-a lungul ultimilor patruzeci de ani, alte descoperiri științifice au susținut credința în

TREBUIE SĂ EXISTE UN TEMEI RAȚIONAL INVARIABIL PE CARE SE BAZEAZĂ NATURA LOGICĂ ȘI ORDONATĂ A UNIVERSULUI.

Dumnezeu. Exemplul cel mai evident este reglajul fin al universului. Putem folosi ca ilustrație semnalul radio: nu poți asculta postul preferat de radio decât dacă aparatul radio a fost reglat pe frecvența postului respectiv. Într-un mod similar, oamenii de știință au descoperit că o întreagă gamă de caracteristici ale universului sunt reglate astfel încât acestea să aibă exact valorile potrivite pentru ca viața să existe.

Antony Flew, renumitul filosof ateu, afirmă: „Să luăm în considerare legile de bază ale fizicii. S-au făcut calcule potrivit cărora, dacă valoarea unei singure constante fundamentale – viteza luminii sau masa electronului, de pildă – ar fi fost puțin diferită, atunci nu s-ar fi putut forma nicio planetă care să permită apariția vieții omenestești.”²

Acest reglaj fin a fost explicat în două feluri. Unii oameni de știință recunosc în reglajul fin dovada unui proiect divin. Iar mulți alții au speculat că universul nostru este unul din multe altele, cu deosebirea că în al nostru s-a întâmplat să existe condițiile potrivite pentru viață.

Paul Davies, unul dintre cei mai influenți exponenți contemporani ai științei moderne, susține o cauză inteligentă a Universului: „Ateii susțin că legile [naturii] există fără un temei rațional și că universul este în ultimă instanță absurd. Ca om de știință, îmi vine greu să accept acest lucru. Trebuie să existe un temei rațional invariabil pe care se bazează natura logică și ordonată a universului.”³

În căutarea lui Isus cel istoric

Unele dintre afirmațiile centrale ale creștinismului au primit sprijin de la o altă sursă surprinzătoare: domeniul studiilor biblice. Poate fi o surpriză pentru mulți cititori că, în prima jumătate a secolului al XX-lea, perspectiva dominantă în domeniul studiilor biblice a fost aceea că cele patru evanghelii găsite în Noul Testament au fost doar puțin mai mult decât miturile antice, care conțineau puține informații istorice despre Isus din Nazaret sau despre oricare dintre evenimentele pe care le descriu. De fapt, s-a susținut că, practic, nimic nu poate fi cunoscut despre caracterul istoric al lui Isus, viața lui, învățătura, faptele, moartea Lui și, cu siguranță, învierea Lui. Să crezi în acel Isus al creștinismului însemna să crezi într-un mit care nu avea nicio bază în realitatea istorică.

Cu toate acestea, poziția s-a schimbat dramatic. Mulți cercetători au început să înțeleagă că atitudinea adoptată față de evangheliile a fost ex-

trem de sceptică. Prin simpla studiere a evangheliilor, în același mod ca a altor documente vechi și fără a presupune că au fost inspirate de Dumnezeu, a devenit clar că ele oferă informații istorice mult mai sigure decât s-a crezut anterior. În anii 1970, un număr de savanți au abordat evangheliile concentrându-se pe fundalul evreiesc și pe evenimentele care au fost cunoscute din alte surse, evenimente care au avut loc cu aproximație în timpul lui Isus. Când au făcut acest lucru, au descoperit că o mare parte a materialului din evangheliile era documentat istoric și astfel acestea nu puteau fi respinse cu ușurință. Cel puțin o schiță a vieții lui Isus, temele centrale ale învățăturii Lui, răstignirea Sa de către romani și faptul că ucenicii Săi au susținut că L-au văzut în viață după moartea Sa sunt acum considerate a fi fapte bine stabilite.

Un savant de vârf în acest domeniu de studiu, Richard Bauckham, a argumentat pe larg că evangheliile, departe de a fi documente târzii care nu s-au bazat pe evenimente reale, sunt de fapt bazate pe mărturia martorilor oculari, care erau primii urmași ai lui Isus. El arată că teoriile mai vechi, care pretindeau că evangheliile au fost corupte într-un proces îndelungat de transmitere a tradițiilor anterioare, nu mai pot fi susținute.

Nu toți savanții care lucrează în acest domeniu agreează concluziile la care a ajuns Bauckham, la fel cum nu toți filosofii sau oamenii de știință cred în Dumnezeu. Dar important este faptul că există argumente puternice de natură istorică pentru o viziune creștină despre Isus și evangheliile.

Existența sau inexistența lui Dumnezeu, în special a Dumnezeului creștin și iudaic, este un subiect imens al literaturii filosofice. Fără îndoială, creștinismul este mai mult decât un grup de creduri bine argumentat, dar oricine dorește să caute adevărul va trebui să cerceteze cu seriozitate acest sistem conceptual. ■

Gabriel Ciocârlan este pastor în Conferința Muntenia.

Surse: <http://www.saintsandsceptics.org/the-evidence-for-god/>
<http://www.saintsandsceptics.org/the-new-theism/>

¹ Stephen W. Hawking, *A Brief History of Time*, London, Bantam Press, 1988, p. 46.

² Antony Flew, *Există Dumnezeu*, Editura Cartea Creștină, 2014, p.108

³ Paul Davies, “What Happened Before the Big Bang?”, în *God for the 21st Century*, ed. Russell Stannard, Philadelphia: Templeton Foundation Press, 2000, 12.

TEMEIURI
RATIONALE
GABRIEL
CIOCARLAN

EXISTĂ ARGUMENTE
PUTERNICE DE
NATURĂ ISTORICĂ
PENTRU O VIZIUNE
CREȘTINĂ DESPRE
ISUS ȘI EVANGHELII.

LA ODIHNĂ

Gheorghe Ștefan

S-a născut la 13 noiembrie 1930 în satul Cuca, jud. Galați. A fost primul născut dintre cei patru copii ai familiei. În timpul liceului cunoaște adevărul Sfințelor Scripturi și, doi ani mai târziu, încheie legământ cu Domnul prin botez în Biserica Adventistă.

Cu toate că prezenta abilități vizibile pentru matematică și mecanică, a urmat călăuzirea lui Dumnezeu devenind medic, pentru că aceasta era singura profesie care-i îngăduia să respecte Sabatul. În timpul facultății, mama lui a trecut la odihnă, iar tatăl nu a manifestat interes pentru educația lui din cauza schimbării religiei. Așa a învățat din tinerețe să se încreadă în Dumnezeu pentru toate nevoile sale. În ciuda dificultăților, termină Facultatea de Medicină la Iași, apoi o cunoaște pe Lilica (Năfornită), cu care se căsătorește și are doi copii: Mihaela și Artemidor, care aveau să-L iubească pe Dumnezeu și să urmeze exemplul părinților lor.

În bisericile unde a fost membru (Iași, Bacău, Moinești, Comănești, Caransebeș), Gelu Ștefan a răspuns întotdeauna chemării la slujire. A fost activ ca diriginte de tineret, iar în 1973 a fost numit prezbiter. A predicat cu dăruire, tema sa preferată fiind călătoria poporului lui Dumnezeu către Ierusalimul ceresc. A ajutat la construcția mai multor clădiri pentru bisericile locale, un ajutor important oferindu-l pentru zidirea Templului Adventist de la Matca.

În perioada vechiului regim s-a implicat în procurarea de Biblii și literatură religioasă, organizând trecerea peste granițele comuniste a sute de Biblii în nenumărate ocazii în care Dumnezeu a adormit vigilența Securității, așa încât nu a fost niciodată arestat. În 1981, obosit de șicanele aparatului de Securitate, Gelu Ștefan emigrează în SUA împreună cu familia, lăsând în urmă sute de mame care să-și amintească de priceperea și dedicarea cu care le-a tratat copiii.

În martie 2016, după o căsătorie de 62 de ani, soția sa, Lilica, trece la odihnă, ceea ce l-a marcat profund, iar la 15 ianuarie 2017, în urma unei duble pneumonii, adoarme și el în Domnul, slăbit, dar nu descurajat, nici înfrânt.

A fost înmormântat în Roseville, California, vineri, 20 ianuarie 2017. Serviciul divin a fost condus de fr. Doug Bachelor, alături de alți patru pastori. Dimineața zilei de vineri a fost dominată de furtună. În timpul ceremoniei, vântul a început să se liniștească, pentru ca la ultimul imn, soarele să se arate dintre nori. Când familia îndoliată părăsea cimitirul, un curcubeu imens s-a arătat pe cer, amintind parcă oamenilor că, în curând, Se va întoarce Isus și moartea nu va mai fi.

A consemnat **Mihaela Hasse**, fiică.

Aurelian Dumitru

Aducem la cunoștința frățietății că în data de 10 iunie 2016, scumpul nostru frate, prieten, soț, tată și bunic, a încetat din viață după o grea suferință. A fost un om de bază în societate, dar și în biserică, respectat și căutat de concetățeni. A slujit în comunitatea Berca, dar și în Policiori, județul Buzău, ca prezbiter.

S-a botezat în Domnul după o experiență deosebită, la vârsta de 30 de ani. În 1985 s-a căsătorit cu Manta Elisabeta (Lili) și au avut doi băieți (Bogdan și Elvis) și o fată (Ramona), pe care i-au crescut cu dragoste și i-au îndrumat către singura Speranță din viața aceasta – Isus Hristos! Astfel cei doi băieți au îmbrățișat cu dragoste lucrarea lui Dumnezeu, slujind astăzi Domnului ca pastori ai Evangheliei.

I-a uimit pe cei apropiați cu credința lui nestrămutată, cât timp au stat lângă el la spital. „Dacă Domnul vrea să facă o lucrare frumoasă la înmormântarea mea, eu o accept și pe aceasta!” au fost ultimele lui cuvinte. A fost condus pe ultimul drum, în lumea asta, de o mulțime de cunoscuți, prieteni, frați și surori, lăsând în urmă tristețe. Ne buziim însă pe făgăduința Domnului că Aurel va fi prezent la prima înviere și împreună vom fi luați la cer!

A consemnat **Emil Simionescu**, Buzău.

Gavrilă Dumitru

În dimineața Sabatului din 31 decembrie 2016, Gavrilă Dumitru avea să conducă ultimul altar familial. Citind versetul zilei, din Apocalipsa 22:21, a accentuat „Amin”-ul de la sfârșit, iar rugăciunea înălțată cu acea ocazie avea să fie ultima. În urma unui accident vascular cerebral suferit în acea dimineață, a intrat în comă, iar în dimineața de 2 ianuarie 2017 și-a încheiat alergarea pe pământul acesta. Născut la 19 iunie 1943, în Policiori, Buzău, într-o familie creștină, Îl cunoaște pe Dumnezeu și din tinerețe i se consacră Lui prin botez. Se stabilește la Pitești, unde, în 1967, își întemeiază o familie împreună cu Geantă Maria, familie binecuvântată cu trei copii: Claudiu, Gabi și Vali. Deși sănătatea îi era grav afectată de o boală cardiacă (suferind mai multe intervenții chirurgicale), i-a servit lui Dumnezeu cu devotament ca prim-diacon, casier și diriginte al Școlii de Sabat, fiind un exemplu în slujire, răbdare și bunătate. Chiar dacă medicii nu i-au dat niciodată speranțe prea mari de viață, credința îi va fi răsplătită de Tatăl ceresc.

A consemnat **Gavrilă Marius**, pastor.

PITAPEAPÉ

Aieșit din garaj cu bățul din fibră de sticlă de la schiuri în mână și, în câteva minute de meșterală dibace, ajutat de o vergea subțire, l-a convins că de atunci încolo o să fie băț de undiță. Puțin fanon, o foiță subțire de plumb, un cârlig și un dop de plută de pe la sticlele mamei, geanta verde de la masca de gaze, plină cu merinde, și, bineînțeles, preaimportanta momeală cu mirodenii. Cu pleoapele strânse, ca să nu îmi intre nisip în ochi, îl strângeam strașnic în brațe ca să nu mă piardă de pe motoreta ce gonea spre baltă mai tare ca inima mea de copil superfericit. Era prima dată când mergeam cu tătuțu la pește. N-ai cum să uiți așa ceva!

E o fascinație aparte în pescuit; unii spun că ar fi un microb de care nu te mai vindeci, o atracție fatală – fatală pentru pește, evident. Să-l simți cum se zbate, să îl „mulinezi” la mal, să îi „dai plasă” și apoi să faci numărătoarea sau, mai nou, să îți faci un selfie cu juvelnicul plin. Sunt imagini care mă fac să mă întreb cum de a ales Isus să ne cheme să fim „pescari de oameni”, în condițiile în care pescuitul implică ori „cârligul”, ori „plasa”... și, evident, cântarul sau numărătoarea.

Ca să deprindă „pescuitul de oameni”, ucenicii au lăsat totul – adică plasele și peștele – și au mers după El. Isus avea alt stil de pescuit: El știa să își arunce pâinea pe ape. Fără cârlige și fără plasă. Iar mulțimile îl urmau fascinate, fără număr.

Încă de la început, Sola Scriptura și-a propus să aplice tehnica lui Hristos de a pescui oameni. E ciudat și, pentru unii, contraproductiv, să tot arunci pâinea pe ape – nu tu numărătoare, nu tu control, mănâncă și peștii care nu sunt de-ai noștri – tot o risipă. Mai bine metode în care „ce-i în mână nu-i minciună”. Corect din punct de vedere matematic, pentru judecata celui care se simte pionul principal în pescuitul de oameni. Însă lucrurile stau cu totul altfel atunci când ajung să realizez că El e Pescarul, iar eu, un simplu aruncător de pâine, credincios. Iar dacă pita este de

casă, curată – așa cum a frământat-o Maestrul, fără aditivi și coloranți – sigur va ține peștii laolaltă, pentru că e bună. În rest, El ține socoteala acolo în larg, ai Lui sunt peștii liberi și niciunul din cei ce țin aproape de El nu se va pierde!

Pentru anul 2017, Sola Scriptura dezvoltă o aplicație complexă de „aruncat pita pe ape”. Este vorba de construirea unui nou site de cursuri biblice gratuite pe internet. Va fi cea mai complexă platformă online a bisericii din România, cu

o gamă largă de studii, în diferite formate interactive. Iată câteva dintre noile facilități: costuri reduse pentru un număr mult mai mare de cursanți, lărgirea paletii de adresabilitate (generația tânără, copii, români de pretutindeni), pagini personalizate pentru fiecare din cele 40 de centre Sola din țară, secțiune de întrebări și răspunsuri și o gamă mult mai variată de resurse multimedia pentru cursanți. Una dintre cele mai importante facilități va fi posibilitatea de implicare a membrilor în dialog cu studenții din zona geografică apropiată. De asemenea, platforma va oferi posibilitatea de gestionare separată a cursanților din diaspora, cu echipă de lucru din țările unde avem comunități consistente de români.

Construirea noii platforme a început în decembrie 2016 și va fi gata la jumătatea anului 2017. Deoarece costurile de execuție ale proiectelor IT nu sunt deloc mici, iar site-ul Sola este unul complex, avem nevoie și de susținere financiară pentru finalizarea acestui proiect. Pentru cei interesați și de această formă de implicare, găsiți mai jos datele de contact ale Asociației Sola Scriptura.

Închei cu o urare pescărească: „Fir întins!” – de internet, evident! ■

Liviu Stănescu este director Sola Scriptura.

Asociația Sola Scriptura
BRD, Agenția Jolie Ville,
Str. Erou Iancu Nicolae nr. 103 bis,
Voluntari, jud. Ilfov

SWIFT: BRDEROBU
Conturi pentru donații:
RON: RO81 BRDE 445SV 475 0525 4450
EUR: RO29 BRDE 445SV 479 7577 4450
USD: RO95 BRDE 445SV 479 7542 4450

FAMILIA ADVENTISTĂ ROMÂNĂ DIN MELBOURNE

MEMBRII SUNT PUȚINI ÎN COMPARAȚIE CU MEMBRII ALTOR BISERICI DIN DIASPORA, DAR SUNT UNIȚI PRIN DUHUL LUI DUMNEZEU ÎNTR-O IUBIRE FRĂȚEASCĂ, CE-I FACE SĂ TREACĂ DINCOLE DE BARIERELE CULTURALE ȘI SĂ LUCREZE ÎN CONTINUARE PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU ȘI PENTRU MĂNTUIREA SUFLETELOR.

istoria Bisericii Adventiste Române din Melbourne a început cu venirea primilor adventiști care au ales Australia ca destinație a călătoriilor lor pe acest pământ.¹ Simțind lipsa părtășiei cu biserica română tradițională, acești frați au cerut acordul conducerii unei biserici australiene să se adune ca grupă separată în fiecare Sabat după-amiază. Nu după mult timp, familii întregi² de frați credincioși proaspăt sosiți în Australia s-au adăugat micii grupe și fratele Bujor George – probabil veteranul adventiștilor români din Melbourne – a înaintat o altă cerere conducerii bisericii locale ca grupului să-i fie permis să se poată aduna de asemenea și vineri seara. Conferința Victoria, încurajată de zelul noii grupe formate pe teritoriul ei, a început să trimită pastori în mod regulat pentru a hrăni spiritual noul grup de credincioși.

Un moment-cheie în dezvoltarea grupului a fost vizita fratelui Radu Ștefan – pe timpul aceleia pastorul Bisericii Române din Brisbane – care a acceptat invitația de a conduce servicii de tip evanghelic printre românii din Melbourne. Cu această ocazie, mai multe persoane au încheiat

legământ cu Dumnezeu prin botez³ și grupul a început să se gândească serios de a deveni o biserică de sine stătătoare printre celelalte biserici australiene din Melbourne, o biserică cu o misiune aparte: propovăduirea Evangheliei printre românii imigranți din Melbourne. Aceasta însă implica prezența unui pastor permanent.

Sub îndrumarea conducerii Conferinței s-au început demersurile pentru chemarea unui pastor evanghelic care să slujească grupei de credincioși români din Melbourne. Înființarea unei biserici etnice impunea prezența continuă a unui pastor hirotonit, care să colaboreze cu Conferința pentru unirea și ghidarea grupurilor, până atunci răslețe, într-o biserică stabilă, de sine stătătoare. Aceasta însă s-a dovedit a fi mai dificil decât s-a crezut la început. Unii pastori au refuzat categoric să părăsească țara natală pentru o țară atât de depărtată sau au pus condiții greu de îndeplinit. În cele din urmă, o soră a împărțit grupului că ea cunoaște un pastor relativ tânăr care, de la începutul angajării lui în zona Olteniei, a fost angrenat mereu în lucrări evanghelice. Grupul a votat ca această soră să-l sune pe pastorul respectiv și să-i facă invitația de a veni la Melbourne să continue lucrarea evanghelică printre românii din această parte depărtată a lumii. Când a sunat, ea nu avea nicio idee de faptul că pastorul Boeru postea și se ruga continuu de 48 de ore ca Dumnezeu să-i descopere direcția în care trebuia să se îndrepte, în dorința lui sinceră de a vesti Evanghelia la câți mai mulți oameni. De ani de zile vestise Evanghelia la mii de oameni în sudul Olteniei și peste 200 de oameni făcuseră legământ cu Dumnezeu prin botez, înființându-se patru biserici noi. După revoluție, pastorul Boeru a fost probabil printre primii care au folosit casele de cultură din diverse localități pentru a prezenta Evanghelia. Așa cum era de așteptat, aceasta stârnise împotrivire din partea autorităților și a Episcopiei Bisericii Ortodoxe din Oltenia. Dumnezeu însă l-a ocrotit și îi pregătea un alt loc unde să dea mărturie pentru slava Lui. Ridicându-se de

pe genunchi în dimineața aceea, pastorul Boeru și-a zis: „Dumnezeu m-a chemat în această lucrare și tot El trebuie să-mi spună dacă are alte planuri pentru mine.” La nici jumătate de oră de la această conversație intimă cu Dumnezeu, telefonul a sunat din senin: „Paul, sunt Mirela. Grupul român de aici m-a însărcinat să te sun și să-ți spun că ești chemat ca evanghelist printre românii din Melbourne. Ce spui?” „În primul rând, aș vrea să știu din nou cu cine vorbesc...” „Sunt Mirela, Paul, ...”, și a început să explice puțin mai mult despre ea însăși, dându-și seama că pastorul Boeru de fapt nu o mai întâlnise de mulți ani și probabil nu avea nicio idee că ajunsese în Australia. „Paul, noi avem nevoie de un răspuns cât mai repede.” „Mirela, dă-mi te rog două zile,” răspunse pastorul Boeru, „și-ți voi da răspunsul dorit”.

Convorbirea s-a încheiat la fel de brusc cum a început. Au urmat încă 48 de ore de luptă sufletească. Dumnezeu răspunsese cu totul neașteptat la cererea de a-i arăta locul unde vrea ca el să slujească sau poate că le răspunsese fraților credincioși din Melbourne, care se rugau de ani de zile pentru a avea biserica lor. După două zile, Mirela a sunat din nou și singurul răspuns pe care pastorul Boeru l-a putut da a fost: „Mirela, sunt de acord să vin în Australia, cu condiția să fiu chemat în mod oficial, prin biserică.” Și de atunci au început demersurile oficiale care s-au sfârșit prin intervențiile Diviziunilor și a Conferinței Generale pentru ca condiția pusă să fie împlinită. Trecuseră 50 de ani de când un pastor român nu mai fusese chemat oficial să slujească într-o altă țară (ultimul pastor care a fost chemat să slujească în străinătate fusese pastorul Tolici, misionar în Madagascar în 1938). Condiția pusă de pastorul Boeru era menită să fie un argument în plus al chemării lui Dumnezeu de a lucra în altă țară. Demersurile au durat aproape doi ani și, în ianuarie 1992, pastorul Boeru a aterizat în cele din urmă pe aeroportul din Melbourne.

La sosirea sa, el i-a găsit pe unii membri ai grupului înstrăinați de amintirile trecutului și cu perspective diferite asupra prezentului. Cu toate acestea, grupul s-a fortificat și Conferința a aprobat, în 1993, transformarea grupului adventist român în companie, pentru ca, un an mai târziu, să aprobe înființarea bisericii române din Melbourne.

Impactul fraților români hotărâți să dea totul la o parte și să se unească pentru a vesti Evanghelia a fost impresionant. În urma unei evanghelizări, un grup de aproximativ 20 de credincioși neoprotestanți s-au hotărât să păzească Sabatul,

aceasta spre marea îngrijorare a conducătorilor bisericilor din care făceau parte. Într-o ocazie, pastorul bisericii a primit un telefon din partea unui credincios penticostal, care i-a cerut să-i facă o vizită. În timpul acestei vizite, credinciosul și-a exprimat dorința ca fratele Boeru, împreună cu biserica română, să facă ungera fetei lui, de aproape cinci ani, care fusese diagnosticată cu cancer. Cererea aceasta era cu totul neobișnuită și pastorul Boeru l-a întrebat cum se face că el, un penticostal, apelează la adventiștii de ziua a șaptea și nu la proprii confrăți. „De două ori fetea noastră a fost unsă cu untdelemn de către frații noștri pastori, dar cancerul avansează vertiginos și ne-am gândit să apelăm și la dumneavoastră. Ne-am zis că, după cum predicați, nu se poate să nu aveți Duhul Sfânt, deși nu înțelegem de ce nu vorbiți în limbi.” Biserica s-a unit în rugăciune și Dumnezeu a ascultat cererile fierbinți pentru această fetiță. După câteva zile, când părinții au dus fetița la control, doctorul i-a chemat pe toți ceilalți doctori să vadă o minune. În câteva zile, cancerul dispăruse cu totul. Fetea aflată atunci pe patul de moarte are astăzi peste 25 de ani și nicio urmă a bolii de altădată nu a mai apărut.

De data aceasta, conducătorii bisericilor neoprotestante au început să se teamă de impactul pe care adevărul îl avea asupra bisericilor lor și s-au sfătuit ce să facă pentru a îndepărta pericolul numărul unu, în viziunea lor. Trei dintre acești pastori neoprotestanți au bătut într-o zi la ușa

IMPACTUL EVANGHELIEI PAUL BOERU

**DIABOLUL ȘTIE CĂ
NIMIC ȘI NIMENI NU
POATE DISTRUGE
BISERICA LUI DUMNE-
ZEU DACĂ EA RĂMÂNE
CREDINCIOASĂ. NIMIC!
DOAR PĂCATUL!**

unui pastor pensionar cu multă experiență și l-au rugat să se unească cu ei, „ca să-l ia Dumnezeu pe pastorul Boeru din calea lucrării”. Rugăciunile și blestemele lor nu au avut niciun efect asupra slujitorului lui Dumnezeu, în timp ce toate aceste persoane și-au încheiat activitatea ca pastori în bisericile lor.

Fără îndoială, Diavolul lucra direct sau indirect pentru ca impactul Evangheliei să fie neutralizat sau cel puțin minimalizat. Diavolul știe că nimic și nimeni nu poate distruge biserica lui Dumnezeu dacă ea rămâne credincioasă. Nimic! Doar păcatul! Prin harul lui Dumnezeu însă, biserica adventistă română din Melbourne, deși încercată greu, ca și Israel pe malul Iordanului, s-a menținut și s-a întărit spiritual. Mai mult, Dumnezeu a binecuvântat-o și a reușit să achiziționeze o proprietate superbă la periferia estică a orașului. Acolo ea își desfășoară activitatea de aproape 14 ani și acolo își înalță glasul către Dumnezeu în rugăciuni de mulțumire și cântări de laudă. Membrii ei sunt puțini în comparație cu membrii altor biserici din diaspora, dar sunt uniți prin Duhul lui Dumnezeu într-o iubire frățească, ce-i face să treacă dincolo de barierele culturale și să lucreze în continuare pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor.

Cu excepția unei perioade de șase ani, pastorul Boeru a slujit bisericii române din Melbourne de la înființarea ei până în prezent. Între anii 2006 și 2012, biserica adventistă română din Melbourne a fost deservită de pastorul Mihai Valerian Mohanu. Acestuia îi revine meritul de a iniția câteva întâlniri ale românilor adventiști din Australia, atât adulți, cât și tineri, întâlniri care au dat un sens de unitate întregii biserici române din diaspora. Astăzi, biserica se bucură în continuare de pace și prosperitate spirituală și este cuprinsă de același zel care a caracterizat-o de la înființarea ei până în prezent, de a vesti apropiata venire în slavă a Mântuitorului. ■

Dr. Paul Boeru este pastorul Bisericii Adventiste Române din Melbourne, Australia.

¹ Printre primii frați care au poposit în Australia și care au început să se adune împreună, amintim familiile Gruia (Ștefan și Eva), Bujor, Geaboc (Petrică și Vesna), și Dumitrache (Vasile și Elena).

² Printre acestea enumerăm familiile Jigău (Constantin și Coralia), Cojocar (Aurel și Olga), Danci (Ion, Vasile și Petre), Apopei (Laurențiu și Cornelia), Bujor (Paul și Marieta) și frații Oană Gabriel, Roman Gabriel și Pajor Zoltan.

³ Ceaușu Gheorghe, Roman Gabriel și familia Sime (Ilie și Aurica).

APRECIATI FEMEIA CARE SE TEME DE DOMNUL

Deزمیرداریہ sunt înșelătoare și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi laudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude la porțile cetății.” (Proverbele 31:30-31).

Așa se termină cartea înțelepciunii. Și sunt atât de mulți cei care spun că femeia în Sfânta Scriptură are un rol secundar și degradant.

Ne propunem prin acest articol două obiective. În primul rând, să oferim tuturor femeilor temătoare de Dumnezeu – indiferent dacă sunt căsătorite sau nu – motive suplimentare pentru a duce până la capăt lucrarea minunată începută. În al doilea rând, să ne inspire pe noi, bărbați și copii, cu suficiente motive să le apreciem.

Femeia care se teme de Domnul

Astăzi suntem învățați să apreciem frumosul. O femeie este plăcută pentru modul în care arată, pentru felul în care se întreține. Suntem atât de atenți la ceea ce se vede și prea puțin la ceea ce este evident. Însă conceptul de frică de Domnul este străin lumii noastre și, din păcate, se văd semnalmente ale aceleiași probleme și între noi.

După momentul cutremurător al dării Legii, în timp ce poporul era îngrozit, „Moise a spus poporului: «Nu vă înspăimântați, căci Domnul a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, ca să nu păcătuiți»” (Exodul 20:20). Un text asupra căruia merită să medităm ceva mai des. Un text important. Dorința lui Dumnezeu este ca noi să avem înaintea ochilor noștri frica Lui.

Moise declară că nu trebuie să ne temem să venim în apropierea lui Dumnezeu pentru a auzi vocea Sa. Dar frica pe care Dumnezeu vrea să ne-o inspire este o amintire ce ar trebui să ne impresioneze atât de mult, încât să înțelegem faptul că El este puternic și Se împotrivesc păcatului. Frica de Domnul este acea teamă care ne ține departe de păcat. Asemenea intervențiilor ANAF sau DNA. Nu trebuie să ne temem de ei, dar intervențiile lor

în forță au darul de a declanșa o anumită reținere când îți dorești să calci legea.

O femeie care se teme de Dumnezeu nu va fugi de El pentru a-și împlini dorințele și a-și potoli temerile. Ea Îl va aștepta pe Dumnezeu. Va avea speranță în Dumnezeu. Va sta aproape de El și se va încrede în făgăduințele Lui. Ideea de a pleca pe calea păcatului este o temere prea mare pentru a o face. Și beneficiile ascunderii sub umbra celui Preaînalt sunt prea minunate pentru a risca să le pierzi.

De ce să apreciem o astfel de femeie?

În primul rând, te simți bine când o faci. Cred că este de ajutor să menționăm varianta opusă. Este calicia celor care nu apreciază niciodată. Există o boală a sufletului care apreciază critica, nemulțumirea, murmurarea, bombănitul, sarcasmul, suspiciunea și lipsa de bucurie. Dar Isus a murit și a înviat pentru ca porunca „bucurați-vă întotdeauna și mulțumiți pentru toate lucrurile” să nu fie naivitate, ci realitatea adevărată. Deschideți-vă ochii! Există frumusețe naturală și morală în lumea noastră pentru că Dumnezeu a făcut lucrul acesta posibil.

**LĂUDAȚI ȘI
APRECIATI
MARIUS
ANDREI**

**FEMEIA CARE SE
TEME DE DOMNUL
ESTE ÎNCREZĂTOARE
ȘI DORITOARE SĂ
PĂȘEASCĂ ÎN VIITOR
CU DUMNEZEU DE
PARTEA EI. ACEST
TIP DE SPERANȚĂ ÎI
OFERĂ VIGOARE ȘI O
ÎNCURAJEAZĂ.**

Învingeți obiceiul cârtirii! Lăudați și apreciați! Astfel, vă veți simți de mii de ori mai bine.

Ce înseamnă să lauzi? Să exprimăm cu glas tare bucuria pe care ea ne-o aduce. Să i-o spunem atât în particular, cât și în public, atât acasă, cât și la porțile cetății.

În al doilea rând, nu doar că te simți tu bine, dar Îl onorează pe Dumnezeu – un lucru extrem de important. Și nu trebuie să credem că, atunci când lăudăm o femeie, îi dăm ei ce-i aparține lui Dumnezeu. Dacă cineva apreciază ceea ce au făcut copiii noștri, noi, ca părinți, ne bucurăm. La fel și Dumnezeu este onorat prin aprecierile adresate copiilor Săi pentru lucrurile pe care El i-a ajutat să le facă. De aceea, atunci când apreciem o femeie care se teme de Domnul, Îl lăudăm pe Domnul.

În al treilea rând, o apropie pe ea mai mult de Dumnezeu. Când un copil face un lucru pe care tu îl apreciezi, pentru a întări acel comportament, îl lauzi. Astfel îl ajuți să-și dorească să facă și mai departe acel lucru. Întotdeauna trebuie să întărim obiceiurile bune. Cu toții avem nevoie să auzim cuvintele: „Ai făcut bine.”

Copii, tineri, să fim atenți și serioși pentru o clipă. Presupuneți că mama va avea un accident. Ce ați dori să-i spuneți la înmormântare? Spuneți-i acum. Întăriți prin apreciere mâna ei în Domnul. Soților, bărbaților, știți ce aș spune eu? De ce oare ne-am necăjit pentru mici lucruri mai puțin importante? De ce ne-am certat pentru lucruri neesențiale? De ce nu ne-am apreciat mai mult? Moartea pune totul într-o altă perspectivă.

Lăudați-o! Apreciați-o! Și o veți ajuta să-și țină inima aproape de Dumnezeu și să aducă bucurie în viața voastră!

Femeia care se teme de Domnul

Cum poți identifica o femeie care se teme de Domnul? Ce face ea diferit de celelalte? Pentru ce trebuie să o apreciem? Voi menționa patru lucruri.

În primul rând, femeia care se teme de Domnul nu se teme de viitor. „Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă și râde de ziua de mâine” (Proverbele 31:25). Îmi place acest text. Și femeile care sunt așa trebuie apreciate. Satana agită înaintea tuturor perspectiva problemelor de mâine, dar ea se uită la Dumnezeu și râde. Nu este naivă. Știe că Domnul a spus că trebuie făcute unele lucruri pentru a fi în siguranță.

Unul din motivele pentru care corpurile noastre se ofilesc și slăbesc este pentru că suntem plictisiți și nu avem nicio speranță pentru viitor. Dar femeia care se teme de Domnul este încrezătoare și doritoare să pășească în viitor cu Dumnezeu de partea ei. Acest tip de speranță îi oferă vigoare și o încurajează.

În al doilea rând, femeia care se teme de Domnul este înțeleaptă. „Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă” (Proverbele 31:26). Cartea Proverbelor repetă mereu faptul că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Femeia care se teme de Domnul este înțeleaptă. Există o înțelepciune de care familia, prietenii și ceilalți au nevoie, dar care nu vine decât dintr-o inimă care se teme de Domnul.

În al treilea rând, femeia care se teme de Domnul va trăi nu pentru sine, ci pentru alții. Cartea Proverbelor menționează că soția va avea o atenție deosebită, mai ales pentru soțul ei. „Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții sale” (Proverbele 31:11-12). Femeia aceasta va avea încrederea totală a soțului pentru că ea trăiește pentru el, și nu împotriva lui.

Nu în ultimul rând, femeia care se teme de Domnul, căsătorită sau nu, trăiește pentru binele celor care sunt în nevoie. „Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul spre cel lipsit” (Proverbele 31:20). Dumnezeu este aproape și viitorul arată bine, pentru că este în grija Lui. Acum, ea se poate apropia de cei care au nevoie.

O astfel de femeie se teme să plece din prezența lui Dumnezeu, pentru că se teme să nu păcătuiească. Ea trebuie lăudată de noi toți. Aceasta o ajută să continue să se încreadă în Domnul, să-L onoreze și să ne facă viața fericită. Lăudați și apreciați o astfel de femeie! ■

Marius Andrei este pastor în Conferința Muntenia.

CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA (3)

Introducere

Dragi cititori, ne aflăm într-un periplu al redescoperirii stâlpilor de hotar (*landmarks*) ai adventismului, acele patru puncte fundamentale de credință prin care, încă din primii ani ai istoriei noastre, ne distingem de restul creștinilor și de ceilalți adventiști:

(1) Sanctuarul ceresc și judecata premilenială (Daniel 8:14);

(2) Întreita solie îngerească din Apocalipsa 14:6-13;

(3) Chivotul legământului cu cele Zece Porunci, inclusiv porunca Sabatului (Apocalipsa 11:19; 12:17);

(4) Natura muritoare a omului și anihilarea finală a păcătoșilor în urma unei judecăți drepte.

În numerele anterioare ale revistei a fost discutat primul *landmark*, din perspectivă predominant istorică. Ne ocupăm acum de al doilea *landmark*, dintr-o perspectivă exegetică (biblică) și istorică, fără pretenția de a avea ultimul cuvânt.

În numărul anterior am studiat locul întreitei solii în simfonia Apocalipsei și mesajul primului înger, după ce observasem mai înainte legătura strânsă dintre cei trei îngeri care zboară împreună într-o misiune unică, susținând același mesaj al Evangheliei veșnice, având fiecare contribuția lui la mesaj.

În articolul de față, ne vom ocupa de mesajul celui de-al doilea înger și, pentru avertizarea noastră a tuturor, repetăm aici cuvintele pe care Ellen White le-a adresat celor mai buni cercetători și scriitori ai noștri, cu privire la Apocalipsa:

„Trebuie să prezentăm poporului nostru o clară explicație a Apocalipsei. Trebuie să le dăm cuvântul lui Dumnezeu, chiar așa cum este, cu cât mai puține explicații ale noastre, dacă este posibil. Nicio minte nu poate face singură o asemenea lucrare.

Deși ni s-a încredințat cel mai mare și mai important adevăr prezentat vreodată lumii, suntem doar bebeluși în ce privește înțelegerea

adevărului, în toate implicațiile lui. Hristos este marele Învățător, și noi trebuie să ne încordăm puterile minții ca să înțelegem și să lămurim clar *descoperirea făcută de El lui Ioan*. Ne stau în față cele mai importante probleme pe care oamenii au fost chemați vreodată să le întâmpine.”¹

Declarația de mai sus ar fi cât se poate de ciudată și contradictorie dacă nu ar fi plasată în contextul ei istoric și în armonie cu tot ce a scris Ellen White. Să reținem, din cele de mai sus, cel puțin afirmația că „suntem doar bebeluși în ce privește înțelegerea adevărului, în toate implicațiile lui” – făcută în contextul discuției despre popularizarea profețiilor.

Autorul acestor rânduri își dă seama bine că, în anumite privințe, este un adevărat bebeluș, cel puțin acolo unde se pot pune mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le avem. Principalele întrebări necesare aici ar fi: Ce și cine este Babilonul Apocalipsei? Ce înseamnă: „A căzut Babilonul”? Când a căzut și ce sens are acest mesaj? Ce înseamnă că doamna Babilon „a îmbătat toate popoarele din vinul mâniei desfrâului ei”? Când a făcut ea această orgie universală? Și care este rostul acestei solii îngerești?

Al doilea înger: lamentație sau veste bună?

Cuvintele celui de-al doilea înger sunt partea cea mai scurtă a mesajului întreit, cea mai enigmatică și rostită în surdină. Este singurul dintre cei trei care nu strigă „cu glas tare”:

Un al doilea înger s-a alăturat și a zis:

„A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a dat tuturor popoarelor să bea din vinul mâniei desfrâului ei!” (Apocalipsa 14:8)

Scurt și cutremurător, dar la fel de adânc și misterios. Face îngerul o profeție? Sau se referă la un fapt petrecut? Un fapt petrecut cu mult timp în urmă sau unul la care îngerul fusese martor imediat

„A CĂZUT, A CĂZUT BABILONUL, CETATEA CEA MARE, CARE A DAT TUTUROR POPOARELOR SĂ BEA DIN VINUL MÂNIEI DESFRÂULUI EI!” (APOCALIPSA 14:8)

înainte de a intra în scenă? Este căderea Babilonului o veste bună? Sau se dă tonul la un bocet?

Aceste întrebări nu sunt retorice; toate sunt cercetătoare și serioase. Când cercetăm Biblia, este nevoie să punem textului toate întrebările posibile, nu doar întrebări la care putem răspunde. Iar ceea ce nu înțelegem imediat, nu trebuie privit ca taină de nepătruns.

Pentru unii cercetători, vestea căderii Babilonului ar fi o aluzie la Evanghelia (vestea bună) pe care o introduce primul înger, care ar vesti ceasul judecării pentru Babilon, adică o veste bună pentru poporul lui Dumnezeu.² Dar în studiul despre primul înger am arătat că această explicație inteligentă nu este și corectă, deoarece Evanghelia adusă de primul înger este *veșnică* și universală, în timp ce cuvântul căderii Babilonului indică spre un eveniment – important pentru lume și pentru poporul lui Dumnezeu, dar în niciun sens „veșnic”. Nici lamentație veșnică, nici evanghelie veșnică!

IDENTITATEA BABILONULUI

Babilonul istoric

Înainte de toate, să lămurim cine sau ce este Babilonul. Probabil cititorul știe că, la timpul scrierii Apocalipsei, Babilonul istoric, cel de pe Eufrat, era un câmp de ruine. De aceea, toți cercetătorii știu că aici cuvântul *Babilon* este un nume conspirativ pentru o altă realitate, prezentă sau viitoare.

Dar alegerea acestui nume nu este deloc întâmplătoare, ci implică suficiente analogii între Babilonul antic și Babilonul erei creștine. Nu este vorba doar de comparațiile la care oricum ne obligă folosirea etichetei de Babilon, ci și acelea la care ne obligă Apocalipsa când vorbește despre Babilonul ei, folosind limbajul vechilor profeți despre Babilonul lor.

Întreaga Scriptură este marcată de simbolurile marelui conflict dintre tronul lui Dumnezeu și imperiul pământesc al rebeliunii, dintre Ierusalim și Babilon. În cartea Genezei apar cele două cetăți emblematice, Babel (Geneza 11:1-10; 10:8-12) și Salem (Geneza 14:17-20; Psalmii 76:2; Evrei 7:1-4).

Cele două cetăți sunt în opoziție spirituală: Babel este simbolul trufiei și al răzvrătirii împotriva autorității divine, prima construcție postdiluviană, simbolul imperialismului politico-religios, iar Salemul este simbolul binecuvântării și al protecției, simbolul preoției regale a lui Mesia (Psalmii 110:1,4). Babilonul este „cetatea cea mare”,³ în timp ce Salemul este „cetatea sfântă” a poporului lui Dumnezeu.

Avraam, părintele credincioșilor, plecase definitiv din vecinătatea Babilonului și se așezase în vecinătatea Salemului, a viitorului Ierusalim. Salemul apare pentru prima dată în istoria biblică în contextul imperialismului manifestat de o alianță de regi răsăriteni din „vecinătatea” Babilonului (Geneza 14:1-12), ca centru al unui protectorat și reprezentantul unei ligi în zona Canaanului de Sud-Est. Salemul este asociat cu victoria lui Avraam, ca faptă a credinței, împotriva prădătorilor răsăriteni.

Babilonul istoric a fost numit de akkadieni, primii lui locuitori semiți, Bab-ili („Poarta zeilor”). Sumerienii, vecinii dinspre Golf, l-au numit în limba lor încurcată: Ka-dinghir (de asemenea, „Poarta zeilor”). Evreii l-au numit Babel, explicând ironic denumirea, printr-o asemănare cu radicalul semitic *balal* (a amesteca, a încurca, cf. Geneza 11:9). Istoricii spun că cetatea a fost fondată pe la anii 2300 î.H. și că primul regat care a stăpânit în toată Mesopotamia ar fi fost Imperiul Akkadian (2350–2150). Dar anumiți regi sumerieni au fost puternici în diferite zone din Mesopotamia între anii 2900 și 2270 î.H.

Sumerienii, care întemeiaseră cultura anterioară, erau un popor de origine necunoscută, care vorbeau o limbă complet diferită de akkadiană și încă neclasificată. De la sumerieni, semiții akkadieni, cunoscuți mai târziu ca asirieni și babilonieni, au moștenit religia, scrisul și multe cuvinte. Chiar după ce sumeriana a devenit limbă moartă, deoarece sumerienii au fost asimilați, ea a rămas ca limbă sacră a cultului babilonian.

În ciuda faptului că, în două reprize, Babilonul a fost cea mai mare cetate a lumii, cu o populație de circa 200 000, întinsă pe aproape 900 de hectare, el a fost rareori independent politic. După scurta domnie a kușitului Nimrod, care nu este încă identificat istoric,⁴ Babilonul a fost stăpânit mai ales de străini, de-a lungul vremurilor.

BABILONUL, CU IMENSUL SĂU TURN, A FOST PRIMA CETATE CONSTRUITĂ – CEA MAI MARE ȘI MAI SPLENDIDĂ CETATE – MATRICEA RELIGIILOR LUMII ȘI MONUMENTUL TRUFIEI, AL IMPERIALISMULUI CARE DISTRUGE VIEȚI CU NEPĂSARE, AL LĂCOMIEI MATERIALISTE ȘI AL EXPLOATĂRII CRUNTE.

Populația locală însă, indiferent dacă va fi fost, din punct de vedere genetic, hamitică (descendentă din Nimrod) sau semitică (descendentă din Sem), a vorbit o limbă semitică, numită akkadiană. Peste Babilon au domnit:

1. regii amoriți (1894–1595 î.H.), care erau genetic hamiti, dar vorbeau o limbă semitică;
2. regii kassiți (1595–1155 î.H.) care erau niște invadatori din vestul Iranului;⁵
3. regii asirieni (911–605 î.H.), frații nord-akkadieni ai babilonienilor;
4. regii caldeeni (605–539 î.H.), semiți arameeni (sirieni) care se așezaseră de mult în regiunea de la sud de Babilon;
5. regii persani (539–331 î.H.), sud-iranieni care vorbeau o limbă indo-europeană;
6. regii elenistici (331–275 î.H.), macedoneni (greci), de asemenea indo-europeni.

După această dată, populația cetății este mutată în noua capitală Seleukia. În jurul anului 140 î.H., cetatea încă mai era locuită oarecum, deși în mare parte ruinată. Apoi Babilonul dispare din istorie ca localitate și rămâne doar ca nume al vechiului district Babilon, sub stăpânirea parților (frați ai perșilor și inamicii romanilor), a romanilor și a sasanizilor, până la cucerirea Mesopotamiei de către arabii musulmani. Astăzi, ruinele Babilonului stau mărturie la 85 km sud de Bagdad (Babil). Începând cu săpăturile arheologilor europeni din secolul al XIX-lea, s-a adus la lumină o uriașă cantitate de informații direct din Babilon și despre Babilon.

Păcatele Babilonului istoric

În scrierile profetice⁶ nu sunt evidențiate multe elemente specifice ale religiei babiloniene. Este menționată însă încrederea oarbă a babilonienilor într-o varietate de forme de magie instituționalizată, având ca element specific astrologia. De asemenea, babilonienii erau dependenți de o mulțime de idoli, imagini sacre ale zeilor lor, în care sălășluiau puterea și norocul pentru cetate și pentru cetățean: „Căci este o țară de idoli și au înnebunit cu idolii lor” (Ieremia 50:38; cf. Isaia 21:9).

Nu știm exact câți zei aveau babilonienii. Mesopotamia avea peste 2 000 de zei, dintre care foarte mulți erau adorați în Babilon. Se credea că fiecare stea este un zeu care influențează soarta, ceea ce sugerează că aveau atâția zei câte stele pe cer. Și multe sărbători în calendar. Și o groază de superstiții. Există însă o ierarhie a zeilor, în fruntea căreia era așezat un cvartet de zei, dintre care unul era Marduk, zeul tradițional al Babilonului, supranumit „Domnul” (Bel) (Ieremia 50:2).

Nedreptățile Babilonului, strigătoare la cer, sunt însă mai aprig condamnate de profeți decât superstițiile lui. Babilonul și regii lui sunt descriși în imagini care, nu întâmplător, au fost atribuite marelui geniu căzut din cer (Isaia 14:4,12-17). Comparația este dreaptă, nu numai pentru faptul că Babilonul, cu imensul său turn, a fost prima cetate construită – cea mai mare și mai splendidă cetate – matricea religiilor lumii –, ci și monumentul trufiei,⁷ al imperialismului care distruge vieți cu nepăsare,⁸ al lăcomiei materialiste și al exploatării crunte.⁹ Nu în ultimul rând, Babilonul este dușmanul lui Israel prin excelență, pentru că a distrus Ierusalimul și Templul, a distrus regatul lui David și pe poporul lui Dumnezeu (Ieremia 51:24,35).

Harul și pedeapsa lui Dumnezeu

Dumnezeu însă a iubit și poporul babilonian. El le-a trezit interesul pentru religia iudeilor când a produs acel miracol cosmologic, nu doar pentru Ezechia.¹⁰ El a plănuțit includerea Babilonului într-un proiect de recuperare a întregii lumi, prin recunoașterea credinței în singurul Dumnezeu Creator.¹¹ Chiar după ce Babilonul dăduse lovitura de grație Ierusalimului și iudeii au fost înrobiți și deportați, Dumnezeu a sfătuit prin profeți: „Căutați binele cetății în care v-am dus în robie...” (Ieremia 29:7).

Prin patru adolescenți credincioși Lui, Dumnezeu însă a putut face pentru Babilon și pentru întregul lui imperiu mai mult decât prin oricine altcineva. Prin experiențe neobișnuite, prin vise profetice și prin minuni salvatoare, văzute cu ochii, Dumnezeu l-a cercetat și l-a smerit chiar pe mândrul Nabucodonosor al Babilonului, pe numele său adevărat Nabû-kudurri-ûșur, aducându-l la pocăință și la adevărata închinare.

Probabil și alți membri ai familiei regale au fost influențați, deoarece Ieremia ne informează că regele Awel-Marduk, fiul primului suveran caldeean, s-a purtat cu o bunătate divină față de regele iudeilor, precum David cu Mefiboșet.¹² Una din fiicele marelui suveran, regina-mamă a prințului Bel-șarra-ûșur, a dovedit o încredere nestrămutată în profetul Daniel în timpul nopții fatidice a căderii Babilonului, folosind o ultimă ocazie de a-și salva fiul de la dezastru.¹³

În urma evenimentelor menționate în Daniel 3 și 4, prestigiul iudaismului trebuie să fi crescut enorm în tot imperiul, astfel încât foarte multă lume să fie confruntată spiritual cu ideea pocăinței de păcatele „împărătești” și a aderării la cul-

DUMNEZEU A IUBIT ȘI POPORUL BABILONIAN. EL LE-A TREZIT INTERESUL PENTRU RELIGIA IUDEILOR CÂND A PRODUS ACEL MIRACOL COSMOLOGIC, NU DOAR PENTRU EZECHIA. EL A PLĂNUIT INCLUDEREA BABILONULUI ÎNTR-UN PROIECT DE RECUPERARE A ÎNTREGII LUMI, PRIN RECUNOAȘTEREA CREDINȚEI ÎN SINGURUL DUMNEZEU CREATOR.

tul Creatorului.¹⁴ Și totuși, în noaptea de 12 octombrie 539 î.H., Babilonul a căzut sub invazia popoarelor aliate conduse de Cyrus Persanul. Înțelegem astfel mai bine versurile profetului Ieremia:

Babili era un potir de aur,
care îmbăta tot pământul.
Din vinul ei au băut popoare,
de aceea și-au pierdut mințile.
Deodată însă, Babili a căzut și s-a frânt;
văietați-vă în jurul ei!
Aduceți mastic pentru durerea ei,
și poate se va vindeca!
„Am vrut să vindecăm pe Babili, dar nu s-a vindecat.
Lăsați-o, hai să mergem fiecare în țara lui,
căci judecarea ei a ajuns până la cer,
și s-a înălțat până la nori!” (Ieremia 51:7-9)....

Cine a moștenit religia Babilonului?

S-au făcut eforturi conspiraționiste pentru a dovedi că religia Babilonului ar fi fost moștenită de Roma, prin intermediul Pergamului, și că, de la Roma, această religie a fost moștenită de Biserica Romano-Catolică. Această aparentă precizie nu este însă decât pură speculație. Se poate spune însă că religia popoarelor din Mesopotamia (sumerieni, akkadieni) a fost o influență puternică asupra păgânismului canaanit, hurrit, arameean și grecesc. De asemenea, fiind principalul centru cultural, Babilonul a influențat în mod natural religia popoarelor cu care s-a aflat în legătură directă sau indirectă.

Religia romană a fost însă una tradițional italică, având puternice influențe etrusce și grecești. Tot felul de culte orientale și-au făcut loc treptat în capitală, cum ar fi: iudaismul, baalismul solar sirian, tradițiile misterelor din Anatolia și chiar culte egiptene. Cea mai mare și mai hotărâtoare influență a fost însă mitraismul persan, un cult solar care a reușit să înghită toate celelalte culte solare și să devină cel mai puternic rival al creștinismului. Nu există însă nimic special babilonian în toată povestea aceasta.

A dorit Dumnezeu să descoperim simboluri și elemente de cult specific babiloniene ca să înțelegem identitatea Babilonului apocaliptic? Sau mai degrabă să studiem analogiile simple dintre Babilonul istoric și cel profetic? Conțea mai mult o formă oarecare, un semn, un simbol,¹⁵ decât acele fapte și apucături pe care le incriminează Cuvântul lui Dumnezeu?

Toate popoarele Orientului Apropiat Antic au preluat câte ceva din cultura mesopotamiană, inclusiv din Babilon. Dar popoarele și-au adaptat elementele religioase, amestecându-le cu elementele lor autohtone.

Babilonul, ca etichetă iudeo-creștină

În Noul Testament, „Babilon” este, în mod evident, o etichetă spirituală aplicată de creștini unei realități ase-

mănătoare cu Babilonul de pe Eufrat. În diverse scrieri evreiești din aceeași perioadă, Roma Imperială era numită Babilon.¹⁶ Petru, scriind bisericilor din Asia, numește, de asemenea, cetatea sa gazdă Babilon (1 Petru. 5:13). O mulțime de părinți ai bisericii vechi urmează același exemplu și această identificare este confirmată astăzi de aproape toți comentatorii catolici, ortodocși sau protestanți.

Există însă și comentarii moderni serioși, care susțin că Babilonul Apocalipsei nu ar fi Roma, ci Ierusalimul pământesc, iudaismul, poporul lui Dumnezeu. Deși această interpretare pare ciudată, ei argumentează comparând descrierea Babilonului apocaliptic cu descrierea profetică a Ierusalimului apostat.¹⁷ Aceste observații sugerează că eticheta nu se aplică doar păgânismului imperial, ci și ajutoarelor lui din poporul lui Dumnezeu.

În Evul Mediu s-a cristalizat treptat ideea că Babilonul Apocalipsei este Roma papilor, care moștenea nu doar pretențiile universale ale cezarilor și pontifilor păgâni, ci și o importantă moștenire religioasă, mai mult sau mai puțin mascată teologic. Biserica istorică, unită și apoi separată, a moștenit întreaga succesiune a spiritului trufaș și crud al Romei imperiale și a demonstrat-o în forme și intensități care au depășit toate atrocitățile inventate de păgâni.

Dante, descriind în versurile sale infernul, dovedește că chiar și pentru un catolic, identificarea ierarhiei romane cu Babilonul era imposibil de evitat. Reforma protestantă nu a făcut decât să întărească, să lărgească și să bată în cuie această identificare. Astăzi, din nefericire, vechii protestanți nu mai susțin că Biserica Romană este Babilonul.

Unele mișcări religioase argumentează astăzi că Babilonul Apocalipsei este America modernă; alții, că Babilonul ar fi întreaga creștinătate, în afară de grupul lor. Adventiștii au moștenit interpretarea tradițională protestantă, că Babilonul este o etichetă pentru Biserica Catolică, dar începând cu anul 1844 au ajuns la concluzia că și restul bisericilor sunt Babilon, sau fiice ale Babilonului.¹⁸

„Babilonul” însă nu este o etichetă pentru orice nu ne place într-o polemică teologică, sau pentru orice fel sau nivel de neînțelegere lingvistică. Dincolo de identificarea tradițională, care este relativ dreaptă, deși sociologic jenantă, este foarte folositor să știm că Spiritul Profetic vorbește despre constituirea deplină a Babilonului la timpul viitor:

Biblia declară că, înainte de venirea Domnului, Satana va lucra „cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase și cu toată amăgirea nelegiurii”; iar aceia care „n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”, vor fi lăsați să primească „o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2: 9-11).

**Până când această stare nu va fi atinsă, iar uni-
rea bisericii cu lumea nu va fi realizată deplin, în
toată creștinătatea, căderea Babilonului nu va fi
totală. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea
desăvârșită a profeției din Apocalipsa 14:8 este încă
în viitor. (TV 389.4)**

Prin urmare, Babilonul apocaliptic este dinamic și cumulativ.

Ecumenism, ecumanie și babilofobie

Ecumenismul este o mișcare protestantă care, de la începutul secolului al XX-lea, militează pentru refacerea unității creștine. Ca reacție față de fenomenul divizării a apărut spiritul ecumenic, mișcările unioniste, care au promovat refacerea unității. De exemplu: bisericele baptiste, metodiste și prezbiteriene americane, care se scindaseră în anii 1844, și 1857/1861 pe tema sclaviei, formând tabere separate (de Nord și de Sud), s-au reîmpăcat mai târziu, când chestiunea sclaviei nu mai era disputată – metodiștii în 1939, iar prezbiterienii în 1906, 1958, 1983.

Bapțiștii, a căror organizare este congregațională și formează curente teologice destul de diverse, au constituit în 1905 Alianța Mondială Baptistă, cu 42 de milioane de membri, cuprinzând o mare parte din bisericele baptiste. În 1846, în Anglia s-au pus bazele Alianței Mondiale Evanghelice, o organizație globală în care au intrat tot mai multe biserici protestante de tradiție baptistă, reformată etc., cuprinzând astăzi 600 de milioane de membri în 129 de alianțe naționale. Este corect că s-au aliat sau este greșit?

Termenul „ecumenism” vine de la cuvântul grecesc *oikouménē* (lume), de unde și termenul „ecumenic”, adică „mondial”. Mișcarea ecumenică reprezintă dorința creștinilor de diferite confesiuni de a dialoga și, eventual, a reface unitatea pe care a descris-o și pentru care S-a rugat Isus (Ioan 19:16; 17:11:21,22,23). Nu întâmplător, cei mai ostili ecumenismului sunt cei din aripa ultraconservatoare a diverselor confesiuni – adică tocmai aceia cărora nu le pasă de unitate, nici măcar în cadrul propriei comunități de credință.

Există însă și o altă față a lucrurilor. Adevărata unitate creștină, care nu poate fi decât unitate de credință (adevăr) și dragoste, se construiește nu prin negocieri politice, ci prin recunoașterea autorității supreme a Scripturii și prin dialog teologic, care implică cercetare aprofundată și dispoziția de acomodare practică a propriei credințe cu adevărul Scripturii. Acest aspect este atât de profund creștin, și în mod special protestant, încât vine în conflict cu spiritul de compromis al ecumenismului propriu-zis.

Ecumenismul catolic, spre deosebire de cel protestant, afirmă că soluția unității creștine nu este în alianța tuturor bisericilor ca biserici-surori, ci întoarcerea și reintegrarea fiicelor risipitoare în biserica-mamă a Romei vechi. Biserica Romano-Catolică (BRC) este dispusă la negocieri și permite largi libertăți locale altor tradiții, în schimbul uniunii cu Roma.

În ce privește eforturile de reconciliere cu bisericele ortodoxe, BRC a făcut de asemenea progrese din 1993. Diferențele dintre cele două biserici (cea de răsărit și cea de apus) sunt mult mai mici decât între romano-catolici

și protestanți. Cu toate acestea, reconcilierea cu ortodocșii merge mult mai greu, din cauza facțiunilor ortodoxe fanatice formate din laici, din anumiți preoți și monahi.

Advențiștii și ecumenismul

Poziția advențiștilor față de ecumenism seamănă cu cea catolică, la prima vedere, în sensul că nu acceptă nici afiliere la, nici alianță cu alte biserici, întrucât ea se consideră o mișcare ecumenică în sine și diferită de celelalte. O deosebire esențială a ecumenismului adventist față de celelalte ecumenisme este că adventismul este în mod esențial o mișcare misionară și militantă în favoarea libertății religioase, a libertății cuvântului, în timp ce „ecumaniaci” afirmă că prozelitismul este cel mai mare dușman al ecumenismului.

Biserica Adventistă este deja „catolică” (universală) prin natura misiunii ei, prin comuniunea spirituală cu adevărații credincioși din toate timpurile și locurile, prin statornicia ei pe temelia apostolilor și profeților. Dar ea nu este romano-catolică, ci „celesto-ierusalimitano-catolică” (Galateni 4:26-30), un indicator și o ambasadă a Ierusalimului de sus, care este „mama noastră” și „Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în cer” (Evrei 12:22-24).

Această atitudine față de ecumenismul protestant sau catolic nu este o simplă reacție de apărare, nici sectarism, exclusivism sau izolaționism, ci este singura formă de existență și supraviețuire a misiunii adventiste, o misiune afirmativă, „ofensivă”. De aceea, credem în necesitatea și eficiența dialogului interconfesional, în promovarea relațiilor bune cu alte confesiuni sau religii și în lupta pentru respectarea libertății religioase.

Teama de Babilonul ecumenistic

Din nefericire, noi am înțeles uneori acest cuvânt îngerec despre Babilon ca un îndemn la exclusivism și izolare. Pionierii noștri erau numiți și se recunoșteau inițial ca „Sabbath and Shut Door Adventists” (Advențiști de Sabat și de Ușă Închisă), deoarece credeau teologia „ușii închise”, după momentul din Matei 25:10, care era aplicat creștinătății din 1844. Izolarea aceasta a durat câțiva ani și însăși Ellen White a crezut această teorie în primii ani. Martorii lui Iehova, care sunt de asemenea lăstarii unei ramuri millerite, îi consideră pe toți creștinii Babilon și refuză să se roage ocazional împreună cu alți creștini.

Teama de Babilon în biserica noastră a fost întotdeauna un handicap. Chiar și organizarea bisericii este o adevărată minune că s-a realizat (1860–1863).

O parte minoră, dar importantă a bisericii de astăzi, preocupată sincer de Apocalipsă și de evenimentele contemporane, pare tot mai îngrijorată de relațiile unor oficiali advențiști cu alte biserici. Unii denunță în mod regulat, în spațiul virtual, acțiunile acelor reprezentanți ai bisericii care construiesc punți, în loc să înalțe ziduri și să pregătească tunurile.

Aceste semnale de fobie legalist-exclusivistă dovedesc lipsa de informare corectă despre istoria bisericii. Acești frați își imaginează că Dumnezeu ne-a dat direct din cer (bineînțeles, prin Ellen White!), fiecare punct de credință și fiecare adevăr și că relația cu Babilonul ne-ar mânji cumva. Însă frățiile lor ignoră faptul că noi, adventiștii, am primit chiar unele doctrine „distinctive”, din „Babilon”, adică chiar din mediul neadventist:

1. Doctrina Sabatului: de la Rachel Oakes-Preston, baptistă de ziua a șaptea, în 1844;
2. Doctrina mortalistă: de la George Storrs, un adventist de ziua întâi, și din scrierile lui Henry Grew, un pastor baptist nontrinitar, în 1844;
3. Doctrina Trinității: dintr-o scriere a lui Samuel Spear, în 1892.

Până și cea mai valoroasă moștenire pe care o avem, Sfânta Scriptură, am primit-o tot prin grija „Babilonului”, care de-a lungul secolelor de apostazie, a păstrat cu sfințenie și a multiplicat manuscrisele Bibliei. Traducerile biblice pe care le avem sunt de la societățile biblice ale Babilonului protestant.

Relații frățești cu neadventiștii

Ellen White și ceilalți pionieri au păstrat o relație foarte caldă cu Joshua Himes, liderul adventiștilor de ziua întâi. Adventiștii i-au permis să predice în adunarea din Battle Creek,¹⁹ iar James White a recomandat public revista oficială a lui Himes.²⁰

La vârsta de 89 de ani, bolnav de cancer și internat în marele sanatoriu adventist din Battle Creek, Himes (trecut la episcopali) a fost invitat iarăși de liderii adventiști să vorbească în Tabernacul. Într-o seară, Himes a avut ocazia să asculte în biserică citirea unor mărturii ale lui Ellen White. A fost atât de impresionat, încât i-a scris imediat o scrisoare lui Ellen White (1894), adăugând și o donație financiară pentru misiunea ei din Australia. Aceasta i-a răspuns cu o scrisoare de mulțumire și de apreciere a *lucrării* lui.²¹

Cazul lui Himes ilustrează generoasa deschidere interconfesională care exista în generația pionierilor noștri. În zilele noastre, același personaj sau altul asemenea ar fi tratat cu multe suspiciuni de nu puțini dintre noi.

Un alt exemplu de interconfesionalism al pionierilor a fost relația cu bapțiștii de ziua a șaptea. Între anii 1860 și 1870, liderii ambelor biserici păstrau legături frățești. Bapțiștii de ziua a șaptea frecventau sesiunile conferințelor generale AZS și recunoșteau interesul lor comun în promovarea păzirii Sabatului. James White chiar i-a sfătuit pe predicatorii AZS să nu organizeze campanii de evanghelizare în orașele în care locuiau bapțiști de ziua a șaptea.²² Unii dintre pionieri au provenit din rândurile bapțiștilor, iar soția doctorului Kellogg era de asemenea baptistă – o femeie care a adoptat și crescut o mulțime de copii. Erau pionierii noștri mai apostafi decât noi?

Din 1945, bisericile sabbatiste de diverse origini, teologice și tradiții istorice, au inițiat Asociația Sabatului Biblic, pentru a promova împreună adevărata închinare cerută de Dumnezeu în ziua de sâmbătă. Asociația include adventiști, bapțiști de ziua a șaptea, pentecostali de ziua a șaptea, mesianici, Mișcarea Numelui Sacru, Biserica lui Dumnezeu de Ziua a Șaptea etc. Asociația nu este o confesiune aparte, ci este interconfesională și nu are alte scopuri decât promovarea Sabatului în lume, prin revista *Sabbath Sentinel* și prin multe cărți, între care și cele ale lui Samuele Bacchiocchi, care a fost un mare prieten al acestei asociații.

În ce privește angajații neadventiști în instituțiile noastre, cazul tânărului evreu Marcus Lichtenstein este exemplar. Detalii despre spiritualitatea acestui evreu ortodox și despre conflictul penibil cu colegii lui de serviciu se pot găsi în scrierile lui Ellen White.²³ Ea nu obiectează că a fost angajat la editură un tânăr din afara bisericii, ci deplânge faptul că tânărul evreu, în loc să fie atras de purtarea creștină și de evlavia tinerilor săi colegi, a fost scandalizat și dezgustat de lipsa de spiritualitate a acestora.

Comparând cu aceste câteva crâmpie de relații normale promovate de pionierii noștri, cum se face că astăzi, când suntem o biserică mondială, cu 20 de milioane de membri împrăștiați pe toate continentele, principala grijă a unor frați este să-i învinuiască pe reprezentanții bisericii de pacifizare cu dușmanul de câte ori organizează, sau participă, la diverse întâlniri cu reprezentanți ai altor biserici?

Pentru biserica noastră este o ocazie de a-și face cunoscut mesajul specific și de a sluji. Acesta este adevăratul rol al reprezentanților ei. Nu este treaba nimănui să-l judece pe Daniel pentru că a acceptat să fie numit „căpetenia tuturor înțelepților Babilonului” și „căpetenia vrăjitorilor” (Daniel 2:48; 4:9), să învețe carte babiloneană (Daniel 1:4) și să se întâlnească cu diverși înțelepți păgâni.

Babilonul și poporul lui Dumnezeu

Deși Babilonul Apocalipsei este sortit pieirii, cuvântul lui Dumnezeu arată că în acest Babilon încă sunt prezenți mulți oameni pe care Dumnezeu îi numește „poporul Meu” (Apocalipsa 18:4). Ellen White afirma demult că în sectorul protestant al Babilonului se află „cea mai mare parte a poporului lui Dumnezeu” și că chiar mii de catolici slujesc lui Dumnezeu după cea mai bună lumină pe care o au.²⁵ Ba încă și despre unii păgâni este scris că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, în ciuda religiei lor babilonice (Romani 2:14-16).

Ellen White scria:

„Dumnezeu are copii ai Lui – dintre care mulți sunt în bisericile protestante, și un mare număr în bisericile catolice – copii care sunt *mai credincioși în a asculta de lumina primită și de a împlini voia lui Dumnezeu după cea mai bună cunoștință pe care o au*, decât un mare număr de adventiști sabbatiști care nu umblă în lumină.”

„Să se proclame adevărul în mod hotărât. Dar, cu privire la aceasta, sunt instruită să spun poporului nostru: „Fiți în gardă! Ducând solia, nu lansați atacuri personale asupra altor biserici, nici chiar asupra Bisericii Romano-Catolice. Îngerii lui Dumnezeu văd în diferite confesiuni pe mulți care pot fi abordați numai cu cea mai mare precauție. Să fim atenți la cuvintele noastre. Pastorii noștri să nu urmeze propriile lor inspirații în a denunța și expune „tainele nelegiurii”. Asupra acestor teme, tăcerea este elocventă.”

„Veți avea, poate, ocazia de a vorbi în alte biserici. Folosind aceste ocazii, amintiți-vă cuvintele Mântuitorului: „Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbelii!” Nu treziți răutatea vrăjmașului ținând discursuri denunțătoare. Păziți-vă de trezirea antagonismului. Există multe suflete de salvat. Înfrânați-vă orice exprimare aspră. În cuvânt și faptă, fiți înțelepți spre mântuire, reprezentând pe Hristos înaintea tuturor celor cu care veniți în contact.”

„Cea mai înțeleaptă și mai fermă lucrare trebuie făcută cu acei pastori și preoți care nu sunt de credința noastră. Există mulți oameni care nu știu ceva mai bun decât să se lase conduși de slujitorii bisericii pe un drum greșit. De aceea, lucrătorii sinceri, temători de Dumnezeu, credincioși, care au viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, să se roage și să lucreze pentru slujitorii bisericești sinceri care au fost educați să interpreteze greșit Cuvântul Vieții.

Pastorii noștri trebuie să facă din lucrarea pentru alți pastori lucrarea lor specială. Nu trebuie să intre în controversă cu ei, ci, cu Biblia în mână, să-i îndemne la studiul Cuvântului. Dacă acest lucru va fi făcut, mulți pastori și preoți care acum predică erori vor predica adevărul pentru timpul acesta.”²⁶

Încheiere

Discuția despre înțelegerea mesajului celui de-al doilea înger continuă. Am atins câteva argumente în favoarea identității Babilonului, dar mai sunt de descoperit aspecte profetice ale căderii Babilonului și ale celui mai potrivit moment al aplicației acestui mesaj. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

¹ *Counsels to Writers and Editors*, 29. Toate sublinierile citatelor aparțin autorului articolului.

² Argumentul acesta a fost folosit de către un teolog expert în limbi biblice, reprezentant al forumului internațional United Bible Societies, la SBIR (Societatea Biblică Interconfesională din România), în cadrul unei dispute asupra traducerii expresiei *euaggelion aiōnion* din Apoc. 14:6.

³ „Cetatea cea mare” (Apoc. 14:8; 16:19; 17:18; 18:10,16,18-19,21); „cetatea sfântă” (Neemia 11:1; Is. 48:2; 52:1; Apoc. 21:2,10,19).

⁴ Alexander Hislop (*The Two Babylons*, 1858) îl identifică pe Nimrod cu Ninus, legendarul întemeietor al cetății Ninive. Din nefericire, în imensa can-

titate de informații istorice de pe tăblițele cuneiforme mesopotamiene, nu este menționat niciun rege cu numele Ninu sau Nimrod. Hislop se bazează pe o istorie legendară de la greci – la origine, din surse persane, deci foarte târzii. S-a încercat o identificare ceva mai credibilă cu Ninurta, zeul vânătorii și al războiului. Este greu de crezut că numele biblic Nimrod ar fi fost numele lui de naștere, sau un nume real, istoric, deoarece sensul lui sugerează o poreclă târzie: „Rebelul”, „Răzvrătitul”. Probabil acest nume i l-au dat cei rămași loiali ordinii stabilite de Dumnezeu.

⁵ Kasiții înșiși se numeau *galzu* (> *kaldu*?). Vorbeau o limbă care astăzi se studiază, dar nu este înrudită cu nicio limbă antică.

⁶ Profetii care incriminează Babilonul sunt în mod special Isaia, Habacuc, Ieremia, Daniel.

⁷ Is. 13:1,11,19; 47:10; Ier. 50:29,31-32; Dan. 4:37; Hab. 1:7,11; 2:4.

⁸ Is. 14:4 6,16-17,21-22; Hab. 1:6,12; 2:17.

⁹ Is. 14:1,4-5,8; 47:5-6; Ier. 50:33-34; 51:13; Hab. 1:9; 2:5-12.

¹⁰ *Vezi* 2 Împărați 20 și Isaia 39.

¹¹ A se vedea Ps. 87:4; Is. 2:2-4; 19:22:-25; Mica 4:1-5.

¹² Ier. 52:31-34; 2 Împ. 25:27-30.

¹³ Dan. 5:10-12. Împărăteasa menționată nu putea fi decât regina-mamă, care în tradiția antică orientală avea o poziție de onoare și chiar de autoritate la palat. Soțiile regelui, inclusiv regina, nu puteau intra neinvitate la rege. Prințul Bel-șarra-ûtur este numit „fiu” al lui Nabucodonosor (Dan. 5:11,18,22), ceea ce în stil semitic înseamnă urmaș din oricare generație. Bel-șarra-ûtur, regentul Babilonului la data cuceririi lui, era fiul regelui Nabû-na’id, care nu era urmaș al lui Nabucodonosor. Prin urmare, singurul mod în care Bel-șarra-ûtur putea fi urmaș al lui Nabucodonosor ar fi fost pe linia mamei.

¹⁴ Estera 8:17 este o analogie instructivă.

¹⁵ Simboluri ca cercul, crucea, triunghiul, ochiul etc. sunt forme geometrice obișnuite și, prin natura lor, prezente la diferite popoare și religii. Nu este nicio dovadă că acestea au provenit din Babilon. Cel mai sănătos lucru în materie de istorie este să fie întrebați mai întâi istoricii, sau cel puțin „și” istoricii.

¹⁶ De exemplu: 4 Ezra, 2 Baruh, Oracolele Sibiline.

¹⁷ De exemplu: Is. 1:21; Ier. 2:20; 3:1-11; Ez. 16:1-43; cap. 23; Mat. 23:34-37; Luca 11:47-51; 13:33; Gal. 4:25.

¹⁸ Apoc. 17:5; Ez. 16:46,48,55.

¹⁹ Cf. *Review and Herald*, January 17, 1865.

²⁰ Cf. *Ellen White Encyclopedia*, Review and Herald PP, Hagerstown, Maryland, 2013: 411-412.

²¹ Cele două scrisori sunt arhivate ca: Himes to EGW, Sept. 12, 1894, EGWE-GC și Lt 31a, 1895.

²² După En.Wikipedia, „Seventh-day Baptists”, In America.

²³ *Vezi Testimonies* vol. 3, pp. 205–206 și *Pamphlet* (PH) 123, pp. 25–26.

²⁴ Public Affairs and Religious Liberty (Afaceri Publice și Libertate Religioasă). Detalii la www.adventistliberty.org.

²⁵ *Tragedia veacurilor*, 382, 565.

²⁶ 3SM 386/1889; Ev 562-564; 576-577.

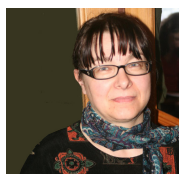
PROVOCAREA CONTINUĂ!

Continuăm citirea Bibliei la rând și luna aceasta, cu Exodul 13–40; Leviticul 1–27 și Numeri 1. Astfel vom reuși să răspundem corect la întrebările următoare:

1. „_____ și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au _____ în două.”

Ce ajutor a avut Domnul când i-a condus pe copiii lui Israel prin mijlocul Mării Roșii și ce s-a întâmplat cu marea?

(Exodul 14:21 – pe Moise și marea s-a despărțit)

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

2. „Să țineți _____, căci el va fi pentru voi ceva sfânt.”

Ce a poruncit Domnul să fie ținut cu sfințenie?

(Exodul 31:14 – Sabatul)

3. „Să mâncați orice dobitoc care are unghia _____, copita _____ și _____.” „Să nu mâncați _____, care are unghia despăcată și copita despărțită, dar nu rumegă: să-l priviți ca necurat.”

Ce dobitoc se poate mânca și ce dobitoc nu se poate mânca?

(Leviticul 11:3 - despăcată, despărțită, rumegă, Leviticul 11:7 - porcul)

NUMĂRĂTOAREA

Din ce seminții fac parte următorii bărbați? Trage o linie spre seminția de care aparține.

1. Eliab	Ruben
2. Abidan	Simeon
3. Paguiel	Iuda
4. Ahira	Isahar
5. Elițur	Zabulon
6. Nahșon	Efraim
7. Șelumiel	Manase
8. Eliasaf	Beniamin
9. Netaneel	Dan
10. Ahiezer	Așer
11. Gamliel	Gad
12. Elișama	Neftali

Numeri 1 – Ruben-5; Simeon-7; Iuda-6; Isahar-9; Zabulon-1; Efraim-12; Manase-11; Beniamin-2; Dan-10; Așer-3; Gad-8; Neftali-4.

Răspuns:

ÎN DUH ȘI ADEVĂR

Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.” (Ioan 4:42).

Foarte probabil, când vom citi gândurile acestea, multe dintre campaniile evanghelice ale programului „ASEMENEA LUI” sunt deja încheiate. Poate răsflăm ușurați sau poate încă lucrăm și mijlocim cu multă pasiune pentru cei care au ascultat Cuvântul. Încă se predică în multe locuri. Încă se fac pregătiri – oare câte decizii în favoarea lui Hristos au fost luate? Câte vor fi luate în următoarea perioadă? Dumnezeu știe.

Dilema închinării

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” (Ioan 4:20)

De câte ori nu se întâmplă ca noi să nu îl auzim pe Isus vorbindu-ne din pricina controverselor și preocupărilor religioase? De multe ori este mult mai important când, cum și unde ne închinăm, decât la cine ne închinăm. Suntem preocupați de forme mai mult decât de esențe. Credem că este mai important „Muntele Garizim” sau „Ierusalimul” decât Duhul și Adevărul, și acestea nu vor înceta decât atunci când recunoaștem că „harul dumnezeiesc, pe care numai Isus îl poate da, este ca o apă vie care curăță, înviorează și dă putere sufletului”. (HLL 187)

A venit timpul ca adevărații închinători să se închine în duh și adevăr. Aceasta este și dorința lui Dumnezeu. Duhul ne este făgăduit și este gata să umple inimile iubitorilor de adevăr. El așteaptă să sfințească inimi, să înnoiască minți și să dea putere „pentru a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Aceasta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare”. (HLL 189)

Siharul veacului prezent

Mulțimea de întrebări ce frământă inimile oamenilor din acest veac este și frământarea inimilor noastre. Am vrea să facem lucrurile cât se poate de bine pentru Dumnezeu. Ne dorim „reînvierea spirituală”. Așteptăm „revărsarea Duhului Sfânt”. Avem programe de „creștere spirituală”

și toate acestea sunt foarte bune, dar nu trebuie să uităm că cererea lui Isus, adresată femeii de la fântână, nu a fost decât un pretext de a-i putea oferi El ceva ce ea nu ar fi găsit în altă parte: Apa vie. Când Isus mă cheamă să lucrez pentru El, nu înseamnă că nu se descurcă fără mine, ci mai degrabă vrea să mă pregătească pentru a-mi putea oferi ceva ce nu voi găsi nicăieri în altă parte. Când mă cheamă să îl ajut, El de fapt mă pregătește pe mine pentru a primi ajutorul Lui.

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie...” (Ioan 7:38). Da, credința în Fiul, în Hristosul, aceasta este ceea ce trebuie să-și găsească împlinirea la fântâna de la Sihar. Să bei cu nesaț din „Izvorul apelor vii”. Să bei, nu pentru supraviețuire, ci din destul, pentru ca, din preaplinul tău, să poți adăpa și pe alții. Doamne, dă-mi să beau! Mereu și mereu să mă îndrept spre El cu această rugămintă. Vreau să nu mai umblu însetat. Vreau să-mi răspunzi la mulțimea întrebărilor și frământărilor mele. Doresc să Te simt aproape. Aceasta este o chestiune care se poate rezolva doar lângă „Izvorul de Apă”, și nu oricum, ci dorindu-mi „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părțasia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:10).

L-au auzit ei

Acum nu mai credem din ce ne-ai spus tu, ci credem pentru că L-am auzit noi înșine. Când din inima mea vor curge râuri de apă care vor țâșni până în viața veșnică, pot chema și pe alții la Isus. Veniți să-L vedeți! Veniți să-L auziți! Acesta este Hristosul, Mântuitorul.

Dacă L-ai auzit pe Mesia, dacă te-a găsit, poate când îți era însingurarea cea mai mare, lângă vreă fântână a vieții, dacă ți-au plăcut cuvintele de mângâiere și încurajare, poate este timpul să pleci în cetate să spui și altora despre Cel ce stă încă lângă fântânile lumii și-i așteaptă pe cei însetați.

Vei da slavă lui Dumnezeu când aceștia îți vor spune: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine” și ne dorim să fim ASEMENEA LUI. ■

Ioșif Pașca este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ
ADVENTISTĂ DE

ASISTENȚĂ ȘI MISIUNE SOCIALĂ

5-7 MAI 2017

ÎNSCRIERE:

Cei interesați de eveniment
sunt invitați să se înscrie la adresa

www.institutadventist.ro/conventieNAMS2017

până la data de 30 aprilie 2017.

Se oferă atestat de participare la sesiunea de formare continuă.

MOTTO:

*Cei foarte neînsemnați
... contează!*

MATEI 25:40

ORGANIZATORI:

PARTENERI:

Centrul de Formare Continuă
și Evaluarea Competențelor
în Asistență Socială

Agenția Adventistă
pentru Dezvoltare,
Refacere și Ajutor

INFO:

0753 142 622
secretariat

@institutadventist.ro

Vino la
**Zilele
Institutului
Teologic
Adventist**

12-14 mai 2017

Pentru participare
la eveniment, înscrie-te la adresa
institutadventist.ro/zileleita2017

până la data de 30 aprilie 2017.

Cazarea și masa gratuite
pentru 80 de persoane,
conform punctajului obținut la completarea
formularului de înscriere.

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@institutadventist.ro

INSTITUTUL TEOLOGIC
ADVENTIST

